

nishkarsha sudhaa

MaNipravaLa moolam of SvAmi Srlman nigamAnta mahA DeSikan's chillarai rahasyam
"Rahasya nishkarshaH" alongwith the Commentary in Tamil for the same by
'Sri DeSika sevA ratna'
Nelvoy Naidhruva mADabhUshi U.Ve.Sri SowmyanArAyaNACHAr svAmi

Sincere Thanks To:

'SrI nrsimha sevA rasikan' Oppiliappan Koil U.Ve.SrI VaradAchAri SaThakopan
svAmi (Editor-in-Chief, www.sadagopan.org) for hosting this title in his eBooks
series

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸிகாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேஸிகள் அருளிச்செய்த

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

[மூலமும், 'நிஷ்கர்ஷ ஸுதா' எனும் தமிழ் உரையும்]

உரைநூல் ஆசிரியர் :

நெல்வாய் ஸௌம்யநாராயணாசார்யர்

[நந்தன-மார்கழி-சித்திரையில் அன்னாருடைய
ஸப்ததி அப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவத்தில் (05-01-2013)

வெளியிடப்பட்டது]

ஸ்ரீ:

விண்ணப்பம்

உலகிலேயே உழன்று கிடக்கும் நம்போல்வார் உய்ந்து போகும் வழி காட்ட, வேதாந்தாசார்யவர்யரான தூப்புல் வள்ளல் கருணையுடன் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவை. அவற்றுள் பலவை இன்றும் அநுபவிக்கக் கிடைக்கும்போதிலும், நம் தீவினைப் பயனாய் சில ஸ்ரீஸூக்திகள் மறைந்த நிலையில் அவைகளின் பெயர் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன; அவைகளை 'லுப்தம்' என்று கூறுவர்.

இன்னும் சில, பெயர்கூடத் தெரியாமல் மறைந்து விட்டிருக்கலாம். ஆனால் எம்பெருமானின் அநுக்ரஹ விசேஷத்தால், அவ்வப்பொழுது மீண்டும் கிடைக்கப் பெறுகிறோம். அந்த வகையில் தற்போது உதயமானது, "ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷம்" எனும் சிறந்ததொரு ரஹஸ்ய க்ரந்தமாகும். இது 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் அச்சுப் ப்ரதியாக வெளியிடப்பட்டுள்ளதென, ஸ்வாமி தேசிக னின் 700-வது ஆண்டு மலரிலே கண்டிருக்கிறது.

இக்க்ரந்தத்தின் விஷயம் பிராட்டியின் விபுத்வ மும்/ உபாயத்வமும், ஸாதித்திருக்கும் 'ஸைலி', ஆங்காங்கே மேற்கோள்களாக காட்டப்பட்டிருக்கும் அன்னாருடைய மற்ற ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் - இவற்றின் அடிப்படையில், இது தூப்புல் துரந்தரரின் அருளிச் செயலே எனத் தீர்மானிப்பது எளிது. மற்றும், ஸ்வாமி

தன்னுடைய அந்திம வயதில் ஸாதித்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரத்தை இதில் உதாஹரிப்பதால், அதற்குப் பிற்பட்டே இதை அருளியிருக்கவேண்டும். 'ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷம்' என்ற இதன் பெயரே உபநிடதங்களின் தீர்ந்த பொருளைச் சொல்வதாக அமைந்திருக்கிறது.

இந்த க்ரந்தம் மணிப்ரவாள நடையில் உள்ளது - ரஹஸ்யமான விஷயங்களையும், அதிகமாக வட மொழிச் சொற்களையும் கொண்டது. 'ப்ரமாண ஸரண ராய்' விளங்கும் ஸ்வாமி, தன் கருத்துக்கு ஆதாரமாக அநேக அரிய ப்ரமாணங்களைக் கையாளுகிறார்.

இதுவே இளநெஞ்சினரான நம்போல்வார்க்கு எளிதில் விளங்க அரிதாக ஆகிறது. இத்தேவையை இட்டு நிரப்ப, எளிய தமிழ் விளக்க உரை ஒன்றை வரையுமாறு ஆசார்யனின் ஆணை போலும். இதைத் தலை வணங்கி - தகுதி இல்லாத போதிலும் - ஏற்பதைப் பெரும் பேறாகக் கருதி, 'நிஷ்கர்ஷ ஸுதா' எனும் இக் க்ரந்தத்தை வரைகிறேன்.

ப்ரபந்ந ஜந கூடஸ்தரான குருகூர்ச் சடகோபன் நான்கு மறைகளின் ஸாரமாய் நான்கு தமிழ்- ப்ரபந்த ங்கள் அருளிச் செய்தார். இவைகளை தூப்புற்பிள்ளை அநுபவிக்கும் விதமே தனி. ரிக்-வேத ஸாரமாம் திருவிருத்தத்தின் முதற்பாட்டாம் "பொய்நின்ற ஞான"த்தை விளக்கும் வகையில், ஒரு நூல் அமைத்ததாகக் காண்கிறோம் .

ஸாமத்தின் சுருக்காய் விளங்கும் திருவாய் மொழியை - நிகம பரிமளம் [லுப்தம்] / த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி / த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம் என - பல படியாலும் அநுபவித்தும், விடாய் அவர்க்குத் தீர்ந்த பாடில்லை போலும்; ஸரணாகதியை நமக்கு உபதேசரித் தது மட்டுமின்றி, தானும் அதைத் திருவேங்கட முடையானின் திருவடிகளில் அநுஷ்டிக்க ஆழ்வார் அருளிய “அகலகிலேன்” எனும் பாசுரத்தின் பதங்களுக்கு விளக்க-உரை இயற்றும் வ்யாஜத்தில், அங்க-அங்கிக ளுடன் கூடிய ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தையும் - முக்கிய மாக அதை “பெரிய பிராட்டியுடன் பிணைந்து நிற்கும் பெருமானிடமே அநுஷ்டிக்கப் ப்ராப்தம்” எனவும் - பல ப்ரமாணங்களுடன் நிரூபித்து, வேதாந்தங்கள் உரைக்கும் “பிராட்டியின் விபுத்வம் / உபாயத்வம்” போன்ற பரம ரஹஸ்யங்களை சரம-ரஹஸ்யமாக ‘ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷம்’ எனும் இந்நூலில், நிஷ்கர்ஷித்து அருளுகிறார் நிகமாந்த குரு.

“புக்தி செய்வதற்கு ஸக்தி இருப்பது மிகவும் அரிது” என்பதையும் சொல்லி, பக்தியில் ஆழ்வாருக்கும் அஸக்தி இருப்பதைக் காட்ட, ‘பாலாழி நீ கிடக்கும்’ என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் காணும் ‘காலாமும்’ என்ற சொற்றொடரை, இங்கு சுட்டிக் காட்டுகிறார். [விரிவு உரையில் காண்க]

ஸ்ரீஸ்துதி, ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் போன்ற க்ரந்தங்களில், ‘எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து பிராட்டியும் ஈஸ்வர தத்வமாய் விளங்குவதைக்’ கூறினார். மற்ற

மதத்தினர் இதற்குப் புறம்பாக, “ஸ்ரீயை அசேதன மென்றும்/ எம்பெருமானின் ஒரு பகுதி என்றும்/ அணு என்றும்/ ஜீவ கோடியில் சேர்ந்தவளாகவும்/ இருப்பினும் தன் ஸங்கல்பத்தால் சில ஸமயம் விபுவாக மாறும் திறன் கொண்டவள் என்றும்/ அவளுக்கு உலகை உண்டாக்குவதிலும் மோகூத்துக்கு உபாயமாக நிற்பதிலும் பங்கு இல்லை எனவும் ...” பல படியாக வாதிட்டனர். தார்க்கிக ஸிம்ஹம், ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும்/ ஸத்-தர்க்கங்கள் மூலமாகவும், இவ்வாதங்களைக் கண்டித்து, வேதத்துடன் பொருந்திய மதம் எது என்பதை, சதுஸ்ப்லோகீ வ்யாக்யான - ரஹஸ்ய ரகஷ்யில் விரிவாக ஸாதித்தார்.

இருப்பினும், ஒரு சாரார் ‘லக்ஷ்மீ தத்வத்தைப் பற்றி தீர்மானமாக தேரிகள் ஏதும் சொல்லவில்லை’ என்றோ; ‘அவர்க்கே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வர இயலவில்லை’ என்றோ; அல்லது ‘தங்களுடைய துவறான கொள்கையைத்தான் அவரும் சொல்கிறார்’ என்றோ அடம் பிடித்தனர். இவைகளுக்கெல்லாம் முற்றுப் புள்ளி வைக்க எண்ணி, “ஸ்ரீ தத்வம் இன்னதுதான் எனத் தீர்மானமாக - நிஷ்கர்ஷம் செய்வதற்காக,” ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷம் எனும் இக்கர்ந்தத்தை, ஆழ்வாரின் ‘அகலகிலேன்’ பாசரம் கொண்டு நிஸ்சயித்து அருளினார் போலும்.

மற்றும், ஸம்ப்ரதாயப் பெரியோர்களிடையே ஒரு சிறு அபிப்பிராய-பேதம் நிலவுகிறது; எதைப்பற்றி என்றால் - ‘ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்ட கோப்த்ருத்வ-

வரணம், ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிப்பதற்கான மந்த்ரமான 'த்வயத்தில்' எந்த ஸப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது ? மேலும், 'உபாய-வரணம் என்பதில் கோப்த்ருத்வ-வரணம் உள்ளடங்கியிருக்கிறதா அல்லது பொருளாகத் தேர்கிறதா ? என்பதே அது. அதற்கு, "உபாய ஸப்தம் கோப்த்ருத்வ-பரம்; கோப்த்ருத்வ-பதம் உபாயத்வ-பரம்" என்று இக்க்ரந்தத்தில் தீர்ப்பு சொல்லி, சர்ச்சையை முடித்து வைக்கிறார்.

ஒரு சின்ன 'அதிக-ப்ரஸங்கம்' - பெரியோர்கள் பொறுத்து அருள்க :-

கல்பஸூத்ர வ்யாக்யாதாவான ஸ்ரீ பெரியாழ்வார், தன் திருமொழியில் "... மா மதீ! மகிழ்ந்தோடி வா" என்பதைத் தொடர்ந்து "சிறியன் என்று என் இளஞ்சிங்கத்தை இகழேல் கண்டாய், சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடம் சென்று கேள் ...." என்கிறார். இதற்கு, இப்படியும் ஒரு ஸ்வாபதேஸமோ !

"நல்லறிவு கொண்டவர்களே! வாருங்கள்; உருவத்தாலும் / கடைக்குட்டியாகத் தோன்றிய ஆசார்யன் என்பதாலும், 'சிறியவன்' எனக் கவிஸிம்ஹமாம் வேதாந்த தேஸிகனை, அசட்டை செய்யாதீர்கள். அக் குறளர் நிஷ்கர்ஷிக்கும் குறளாம் ரஹஸ்ய-தமமான வார்த்தையை - அதாவது, பிராட்டியும் விபுவாயும்/ உபாயமாகவும் இருக்கிறாள் [அதுவே 'மா' வைப் பற்றியதான

வலிய பொருள், என்பதை] – அவரை ‘ப்ரணி
பாதேந பரிப்ரஸ்நேந ஸேவயா’ அணுகி
‘அபி₄வாத்₃ய’ (வணங்கி வழிபட்டு பூசித்துக் கேட்டு)
கொள்மின் நீர் தேர்ந்து.”

“இராக்கதர்க்கும் (எம்பெருமானைவிட்டுப் பிராட்டி
யைப் பிரிக்கும் வணங்கலில் அரக்கர் தமக்கும்) நமக்கும்”
இச்சிறிய ஞானத்தன் செய்யும் விண்ணப்பமும் இதுவே.

“பாது ந: ஸ்ரீ வேங்கடநாத₂.”

ஸௌம்யநாராயண தாஸன்

குறிப்பு : மூல-க்ரந்தமான ‘ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷம்’, இவ்
வுரையில் இம்மாதிரி எழுத்துக்களில் அடைப்புப்
பெட்டியுள் தரப்பட்டுள்ளது.

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிக₃மாந்த மஹாதே₃ரிகாய நம:

ஸ்ரீ நிக₃மாந்த மஹாதே₃ரிகன் அருளிச் செய்த

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

ஸம்ஸாரத்தை [உலகிலேயே உழல்வதை] அடியறுக்கும்
[அடியோடு ஒழிக்கும்] மருந்துகள் இரண்டு - கு₃ருதரமான [மிகக்
கடினமான] ப₄க்தியோக₃மும், லகு₄தரமான [மிக எளிதான] ந்யாஸ
[ப்ரபத்தி] யோக₃மும்.

ஸ்ரீ:

‘நிஷ்கர்ஷ ஸுதா’ எனும் விளக்க உரை

*****

நமோ ராமாநுஜார்யாய ஸௌம்யமூர்த்தி ஸுஸூநவே |
யஸ்யோபதே₃ஸ வர்ஷேண ஸ்ரீ தத்வம் ஸுத்ரு₄க்ருதம்

பக்தியோகமும், அதன் அவ
ஸ்யமும் :

அனைத்து ஜீவராஸி
களுக்கும், இன்பத்தையோ /
துன்பத்தையோ ‘அநுபவித்
தல்’ என்பது உண்டு. அதில்
‘இன்பம்’ விரும்பத்தக்கது

தான் என்றாலும், இவ்வுல
கில் முழுமையான இன்பம்
என்பது கிடையவே கிடையாது.
இருந்தபோதிலும்
இன்பம் அநுபவிக்கிறோமே
என்றால், அதுவும் ‘தோ³ஷ -
ஸப்தகங்களான’ “து³:க்க²

மூலம் / து³:க்க² மிஸ்ரம் /
 து³:க்க² உத³ர்க்கம் / அல்பம்/
 அஸ்தி²ரம்/ விபரீத அபி⁴மாந
 மூலத்வம்/ ஸ்வாபா⁴விக
 ஆனந்த³ விருத்³த⁴ம் (துன்பத்தி
 லிருந்து பிறப்பது / துன்பத்துடன்
 கலந்திருப்பது/ துன்பத்தை உண்டா
 க்குவது/ அளவில் மிகக் குறைவா
 னது/ நிலையற்றது/தகாத ஆசைக்கு
 கருவாயிருப்பது/ எம்பெருமானை
 அநுபவிப்பது எனும் இட்டுப்
 பிறந்து வைத்த இயற்கைக்கு
 மாறாக இருப்பது) என்பதான
 ஏழு விதமான குறைகளைக்
 கொண்டதே; இவை ஏதும்
 இல்லாத முழுமையான/
 நிலைத்த இன்பம் என்பது,
 'பரிபூர்ண ப்³ரஹ்மாநுப⁴வம்'

[முழுதுமான எம்பெருமானின் அநு
 பவம்] மட்டுமே.

இது கிட்டாமல் தடையாய் நிற்பது ஒன்று உண்டு; அதுதான் 'பிறப்பு-இறப்பு' என உலகில் உழன்று கொண்டே இருக்கும் நம் நெடுநோய். இதன் பிடியிலிருந்து விடுபட விரும்பாதவர் இல்லை - ஆனால் 'எத்தைத் தின்னால் பித்தம் தெளியும்' என அவரவர்க்குத் தோன்றிய வழிகளில் சென்று பலன் கிடைக்காமல் விழிகின்றனர். ஆனால் இதற்கு மருந்து, 'பக்தியோகம்' செய்வது ஒன்றுதான்.

இவற்றில் ப₄க்தியோக₃ம், 'யாதொருவனை இவன் வரிக்கிறானோ' என்று சொல்லுகிற ஸ்ருதி [வேத] வாக்யத்தாலும், 'ப₄க்த்யா லப்ய: து அனந்யயா' [ஒரு முனைப்படுத்தப்பட்ட பக்தி யோகத்தால் மட்டுமே அடையப்படுவான் - கீதை] இத்தயாதிகளாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்டது [காட்டப்பட்டது].

வேதம் சொல்கிற து : “யம் ஏவ ஏஷ வ்ரு ணுதே, தேந லப்⁴ய:” [இந்த எம்பெருமான், (பக்தி யோகம் செய்யும்) எந்த ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுக்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் கிடைப்பான் - கடஸ்ருதி 1.2.23] என்று. இன்னும், ‘வேறு உபாயத்தை நாடாது பக்தி யோகம் அநுஷ்டிப்பவர்க்கே எம்பெருமான் கிட்டுவான்;’ என்றும் உறுதியாகவே, சொல்லப்பட்டது.

ப⁴க்தியோக³ம் என்பது, “எண்ணெய் வார்த்தாற் போன்று இடைவிடாது எம்பெருமானையே எப்போதும் த்யாநித்து நிற்பது” ஆகும். இதற்கு தேர்ந்த ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும், தகுதியும் தேவைப்

படும். இத்தோடு நில்லாமல், பலன் கிடைக்கும் வரை வெகுகாலம் தொடர்ந்து செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். அப்பா! இவ்வளவு கடினமா? குரங்கு-மனம் கொண்ட நமக்கு இது நிலைப்படுமா? ஆகாதே. அப்படியானால் நாமும் உய்ந்து போக, எளிய உபாயம்தான் என்ன?

இதற்கு விடையாகத்தான் ப⁴க்தியோக³த்தின் இடத்தில் ‘ஸரணாக³தி’ எனும் எளிய ந்யாஸ-உபாயத்தை கண்ணன் சொல்கிறான். “ப்ரபத்தி/ ந்யாஸம்/ ப⁴ர ஸமர்ப்பணம்” எனும் மறு பெயர்களைக் கொண்ட ஸரணாக³தி, இனம் / பிறப்பு

இவை எதையும் சாராதது; எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்லது; விரும்பிய பலனை அளிக்கக் கூடியது; செய்ய மிகவும் எளியது; ஒரே முறை செய்ய வேண்டியது; எந்தத் தடைக்கும் உட்படாதது; விரும்பிய நேரத்தில் பலனளிப்பது; ப்³ரஹ்மா

ஸ்த்ரம் போல் வேறு உதவியை நாடாதது / பொறுக்காதது” என்பதாக அதன் பல விஸேஷப் பெருமைகளை, ‘அதி⁴காரி விபா⁴கா³தி⁴காரத்தில்’ ஸ்வாமி தே³ரிகன் விளக்குகிறார்.

இத்தாலே ஸ்வக³த-ஸ்வீகார-அநுபாயத்வமும், பரக³த-ஸ்வீகார-உபாயத்வமும் [எந்த உபாயமும் நம்மால் செய்யப்படத் தக்கதல்ல; எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறது, என்று] சொல்லப்படுகின்றன’ என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

இங்கு, “யம் ஏவ ஏஷ வ்ருணுதே, தேந லப்⁴ய:” எனக் கீழே சொன்ன வேத வாக்யத்தை மட்டும் வைத்து சிலர், ‘நம்மை உடையவனான எம்பெருமான் தானாகப் பார்த்து நமக்கு மோகஷம் அளிப்பான்; சுதந்திரம் இல்லாத நாம், நம்மைக்

காத்துக்கொள்ள தன்னிச்சையாக எந்த உபாயத்தையும் செய்வதற்கில்லை, என்பதுதான் வேதத்தின் கருத்து’ என்றவாறு சொல்வர். ஆனால் இப்படியாகப் பொருள் கொள்வதில், பல விபரீதங்கள் நேரிடும் ; அவையாவன :

மோசேஷாபாய விதி₄-வையர்த்த₂ய [மோசுஷத்திற்கான உபாயமாக இடப்பட்ட ஆணைகள் வீண்போகாமைக்காகவும்] வைஷமய-நைர்க₄ருஹண்யாதி₃ ப்ரஸங்க₃த்தாலே, [பசுஷ பாதம் / தயையின்மை முதலியன நேருவதாலும்] அது ஸுதராம் அநுபாதே₃யம் [அடியோடு தவிர்க்கத்தக்கது].

1) 'மோசுஷம் பெறுவதற்கு இந்த உபாயத்தைச் செய்' என்று விதிக்கின்ற பல வாக்யங்கள் ஸாஸ்த்ரங்களில் உள்ளன அல்லவா ; செய்யத் தேவையில்லாத / முடியாத உபாயத்தை அவை விதிப்பானேன் ? ஆக அவற்றை 'வீணானவை' எனத் தள்ள நேரிடும்.

2) உபாயத்தைச் செய்பவர் / செய்யாதவர் என உலகில் இரண்டு சாரார் இருப்பர். இந் நிலையில், உபாயத்தைச் செய்யா விட்டாலும் ஒருவர்க்கு எம்பெருமான் மோசுஷம்

அளிக்கிறான் என வைத்துக்கொள்வோம்; அது உபாயத்தைச் செய்தவனைக் காட்டிலும் செய்யாதவனிடம் எம்பெருமான் காட்டும் 'ஓரவஞ்சனை' ஆகிவிடும்;

'செய்தவன்/ செய்யாதவன் இருவரையுமே ஸமமாக நடத்த வேணும், அவ்வளவுதானே - இருவருக்குமே மோசுஷம் கொடுக்காமல் இருக்கலாமே' என்றாலோ, எம்பெருமான் கருணையே இல்லாதவன் என்ற அவப் பெயரைச் சமக்க நேரிடும்; இரண்டுமே

விரும்பத்தகாதது அல் முழுதுமாக விலக்கத்
லவா ! ஆக, இந்த வாதம் தக்கது.

அந்த ஸ்ருதியை புக்தி-பரமாக [பக்தியைக் குறிப்பதாக]
யோஜிக்கிற [பொருள் கூறும்] பாஷ்யமும் விரோதிக்கும்.

3) இவ்விடத்தில் 'பாஷ்யம்' என்று மூலத்தில் குறிப்பிட்டது, 'ப²லமத உபபத்தே:' [3.2.37] என்ற ப்ரம்ஹ ஸுத்ரத்தின் பாஷ்யத்தையும் - அதன் ஸ்ருதப்ரகாசிகை விரிவையும். இதை சற்று விளக்குவோம் :

“இந்த ஸுத்ரம் சொல்ல வந்தது - பலன் எதுவாகிலும், அதைக் கொடுப்பது, எல்லாவற்றையும்விட உயர்ந்தவனும் /கருணாவானுமான எம்பெருமானே; இதை, கர்மாக்கள்/

உபாஸநம் போன்றவைகளைச் செய்வதால் மகிழ்ந்தவனாகவே, எம்பெருமான் அளிக்கிறான் என்பதே. இது 'யமைவேஷ்வ்ருணுதே தேந லப்ய:' எனும் வேதப் பகுதியில் சொல்லப்பட்டது”, என்கிறது 'பாஷ்யம்'.

இவ்வளவால்,

உபாஸநத்தை செய்தவனுக்குத்தான் பலன் கிடைக்கும், என்பதாகிறது. 'நாம் உபாஸநத்தை செய்யத் தேவையில்லை' என வாதிகள் சொல்வது, பாஷ்யத்துக்குப் புறம்பாகும்.

ப₄க்தியால் அஹங்கார வாத₃ம், [பக்தியில் 'நான் செய்கிறேன்' எனச் சொல்வது 'அஹங்காரம்' ஆகும்; அது விலக்கத்தக்கது என்ற வாதம்] **ஸ்வாதம் ஸரீரகதயா பரமாத்ம உபாஸந விதா₄யக** [தன்னை ஸரீரமாக உடையவனாக பகவானை உபாஸிக்கும்படி ஆணையிடும்] **ஸ்ருதி- ஸூத்ர- பா₄ஷ்யாதி₃ பரிசய வைதே₃ஸிகருக்கும்** [வேதம்-ஸூத்ரம் - ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலியவற்றில் தேர்ச்சி இல்லாதவர்க்கும் கூட] **அருசிக்கும்** [சுவைக்காது].

4) பிறர் இப்படி வாதம் செய்வதற்குக் காரணம் : 'நான் பக்தி யோகம் செய்கிறேன்' என்று ஸங்கல்பித்தால், அது 'அஹங்காரத்தை' [தன்னிச்சையாகச் செய்வதை]க் குறித்துவிடும்; ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம், ஒன்றையும் செய்ய இயலாத 'அகிஞ்சன்'னாயிற்றே; ஆகவே பக்தியோகம் செய்வதென்பது விரோதிக்கிறதே' என்கிற தேவையற்ற அச்சமே !

'நான் பக்தியோகம் செய்கிறேன்' என்பது, ஸங்கல்பத்தின்

போது மொழி இலக்கணத்தை ஒட்டி ஜீவன் சொல்லும் ஒரு வாக்கியமே [a statement]. ஆக இதை, ஜீவனின் 'மன நிலையைக்' குறிப்பதாக [அதாவது, 'அஹங்காரத்துடன்' என] ஒருவரும் கொள்ளமாட்டார்கள்.

நாம் இப்படி பதில் சொல்வது, எதன் அடிப்படையில் ? என்றால் : 'தன்னை ஸரீரமாகக் கொண்டவனாக பகவானை உபாஸநம் செய்யவும்' என வேதம் / ஸூத்திரம் / பாஷ்யம் முதலியவை

விதிப்பதுதான். இது ஸங்கல்பிப்பதை 'அஹங்கிடக்கட்டும், இவற்றை காரம்' என ஒப்பமாட்டார்களே !
அறியாதவர்கள் கூட, டார்களே !
'நான் செய்கிறேன்' என

'அஹம்' என்கிற மாத்ரத்தால் [என்பதால் மட்டுமே] அஹங்காரம் வரில் [வரும் என்றால்], ப₄க₃வத் கைங்கர்யாதிகளிலும் இது து₃ஷ்பரிஹரமாம். [தவிர்க்க முடியாது].

5) என்ன சொன்னாலும், 'அஹம்' என்ற சொல்வந்து விட்டாலே, அது 'உபாயம் செய்வதில் நம்முடைய சுதந்திரத்தைத் தான்' குறிக்கும் என்று வாதிடலாம்; அதற்கு பதில் : எம்பெருமானுக்கு

கைங்கர்யம் செய்கிறோமே, அங்கு மட்டும் 'நான் செய்கிறேன்' என்று சொல்லலாமா? அப்போது அஹங்காரம் வராதா? ஆகவே கைங்கர்யத்தையும் விட்டு விடலாமா? கூடாதல்லவா !

வ்யாஸாதிகளுடைய தந்நிஷ்டை₂யும் [அதன் நிலைப்பும்] விரோதி₄க்கும் [எதிராகும்]. வ்யாஸாதிகளுக்கும் ப₄க₃வத்-பாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநத்தில் [எம்பெருமானுக்கு கீழ்ப்படிந்தவன் என்னும் அறிவு உள்ளதால்] தது₃பதே₃ஸம் க₄டியாது [அதை அறிவுரையாக ஊட்டுவது பொருந்தாது].

6) பக்தியோகம் செய்வதால் 'அஹங்காரம்' என்ற

தோஷம் ஒட்டிக்கொள்ளும் என்றால், வ்யாஸர்

முதலானோர் பக்தி யோகம் அநுஷ்டித்தார்களே, அது தவறு என்று சொல்லவேண்டி வரும்.

7) மேலும், நாம் எம்பெருமானுக்கு பரதந்த்ரர்கள்

என்பதை அவர்கள் நன்கு அறிந்தவர்களே; பின்பு, பிறர்க்கு 'பக்தி யோகம் செய்யுங்கோள்' என அறிவுரை கூறுகிறார்களே, அதுவும் பொருந்தாது.

கர்மயோகங்கள், தேவதாந்தர்யாமி-பரமாத்ம

பரங்கள் [தேவதைகளை எம்பெருமானுக்கு ஸரீரங்களாகக் கொள்பவை] **ஆகையாலே, ததங்கத்வத்தால்** [கர்ம யோகங்கள் அங்கமாக நிற்பதால்] **வரும் அவத்யம்** [கேடு] **இல்லை ;**

8) **பக்தியோகத்துக்கு அங்கமாக கர்மயோகம் முதலியன செய்யவேண்டுமல்லவா? அப்போது மற்ற தேவதைகளையும் உபாஸிக்க வேண்டி வரும்; ஆகவே பக்தியோகத்தைத் தவிர்க்க வேணும், என்ற வாதமும் ஸரியல்ல; எப்படியெனில், கர்மயோகங்களில் தேவதைகளை எம்பெரு**

மானின் ஸரீரங்களாகவும், எம்பெருமானே அவைகளுக்கு அந்தர்யாமி என வும்தான் உபாஸிக்க வேணும். ஆகவே 'மற்ற தெய்வங்களை உபாஸித்தல் என்னும் தவறைச் செய்வதான கர்ம யோகத்தை அங்கமாகக் கொண்டமை' எனும் கேடு, பக்தியோகத்துக்கு இல்லை.

உண்டாகில், நைமித்திகங்களும் த்யாஜ்யமாம்
[விட வேண்டியவையே].

9) ஸரீரம் என்றுகொண்டு
கூட மற்ற தெய்வங்களை
உபாஸிப்பது தவறுதான்
எனில், நாம் தேவ-ரிஷி-
பித்ரு முதலியோரின்
நிமித்தமாக பல கர்மாக்

களைச் செய்கிறோமே;
அங்கெல்லாம் அவர்களு
டைய பெயர்களைத்
தானே சொல்ல நேரிடு
கிறது; ஆகவே அவைக
ளையும் விடலாமா !!

இஷ்டாபத்தியில் [பிடித்த கர்மாக்களைச் செய்வதில்], 'மநீஷீ
வைதி₃க ஆசாரம் மநஸாபி ந லங்க₄யேத்' [ல.தந்.17.94 -
அறிவுள்ளவன் வேதத்தில் விதித்த நடை முறைகளை மனதாலும்
மீறக்கூடாது] இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களும், தந்நிஷ்டா₂சார
மும் [அதில் நிலைத்தவர்களின் செயலுக்கும்] விரோதி₃க்கும்.

10) அப்படியானால்
நிமித்த - கர்மாக்களான
அவைகளையும் கூட
விட்டு விட்டால் போகி
றது, என்றால் அது
ஸாஸ்த்ரத்தை மீறிய
செயலாகும். "வேதங்க
ளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மா
க்களை, மீறலாம் என்று
எவரும் மனதால்கூட

நினைக்கக் கூடாது" என்
பது லக்ஷ்மீ தந்ந்ரத்தின்
ஆணை. பெரியோர்களும்
இந்த ஆணையின்படியே
நடக்கவேணுமெனக் காட்
டுவதற்காக, நிமித்த-கர்
மாக்களை செய்து வந்தி
ருக்கின்றனர். அப்படி
யிருக்க, நாம் மட்டும்
அவர்களைப் பின்பற்றா
மல் இருக்கலாமா ?

11) 'எம்பெருமானுக்கு ஸரீரம் என்று கருதியாகி லும், மற்ற தேவதைகளை உபாஸிப்பது என்பது இளப்பம்தானே' என்றால்; அப்படி இல்லை,

நாம் தேவதைகளை உபாஸிக்கவில்லை, என நிரூபிக்க இரு வருத்தாந்தங்களுடன் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தைப் ப்ரமாணமாக்குகிறார், ஸ்வாமி தேஸிகன்

யஜ்ஞ-அக்³ரஹர அத்⁴யாயத்தையும் [மஹாபா³ரதம்],

யஜ்ஞ-அக்³ரஹர அத்⁴யாயம் : வ்யாஸ பகவான் தன் ஸிஷ்யர்களுக்கு உபதேஸிப்பதாக மஹாபாரத - ஸாந்தி பர்வாவில், இப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது - பிரமன் முதலான தேவர்கள் எம்பெருமானைக் குறித்து வேள்வி செய்கின்றனர். அதில் தரப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை ஏற்றுக்கொண்டு, மகிழ்ந்தவனாய் எம்பெருமான் அவர்களுக்கு வரம் அளிக்கிறார்.

இங்கே ஒரு கேள்வி - தேவர்கள், வேதத்தில் விதித்தபடி 'இந்த்ரன்/ அக்நி/ வருணன் முதலிய தேவதைகளைச் சொல்லும் மந்திரத்தால் அல்லவோ வேள்வியைச் செய்தனர்; இங்கே எம்பெருமான் எப்படி மகிழ்கிறான்? என்று.

இங்குதான்ஸூக்யமத்தைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். பலன் கொடுக்கும் திறன் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே உள்ளது;

தேவர்களுக்கோ பலன் கிடைத்து விட்டது - ஆகவே அதை எம்பெருமான் தான் அளித்தார் என்பதில் ஐயமில்லை. மற்ற தேவதைகளுக்கு அல்லவா ஹவிஸ் கொடுக்கப்பட்டது; அவர்கள் அல்லவோ பலனைத் தர வேணும்; மாறாக, எம்பெருமான் எப்படி பலனளித்தார் என்றால், உண்மை அது அல்ல. தேவதைகளின் பெயரைச் சொல்லும் பதங்களைப் பிரித்துப் பொருளைப் பார்த்தால், அவை உண்மையில் எம்பெருமானையே குறிப்பது தெளிவாகும். உதாரணமாக, 'அக்நி' என்பது "அக்ரம் நயதி" - அதாவது 'தான் முன் நின்று ஜீவர்களை நடத்திச் செல்ப

வன்' எனப் பொருளாகும்; எம்பெருமான் ஒருவன் தானே, உபாயத்தைச் செய்த ஜீவர்களை, உடலை விட்டு கிளம்புதல் தொடங்கி அர்ச்சிராதி மார்க்கம் வழியாக பரம்பதம் சேர்க்கும் வரையில், தான் முன் நின்று இட்டுச் செல்பவன் ! ஆக தேவதைகள் 'அக்நயே ஸ்வாஹா' என சொல்லி அளித்த ஹவிஸ்ஸு, எம்பெருமானையே அடைந்தது. இதே முறையில், 'இந்த்ரன், ஸிவன்' போன்ற மற்ற எல்லாப் பெயர்களையும் [அவயவஸக்தியால்] பிரித்துப் பார்த்து, எம்பெருமானைச் சொல்வதாகவே நிரூபிக்கலாம்.

ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயத்தையும்; 'ஸாசுதாதி
அவிரோதம் ஜைமிநி: [பு3ர.ஸூ 1.2.29 - அனைத்துப் பெயர்ச்
சொற்களும் நேராகவேகூட எம்பெருமானையே குறிக்கும் எனக்
கொள்வதில் முரண்பாடு இல்லை என ஜைமிநி சொல்கிறார்] என்ற
ஸூத்ரத்தையும் இங்கு பராமர்சிப்பது [அலசிப்
பார்க்கவேணும்].

2)ஸ்ரீஹஸ்திகிரி

மாஹாத்மயம் : ப்ரஹ்
மாண்ட புராணத்தில்
காஞ்சீ சேஷத்ரத்தில்
அமைந்திருக்கும் அத்தி
கிரியின் பெருமை விளக்
கப்பட்டிருக்கிறது - எம்
பெருமானை நேரில் காண
வேணும் என விரும்பி
ஸத்யவ்ரத சேஷத்ரத்தில்
ப்ரஹ்மா, ஒரு வேள்வி
நடத்தினார். அப்போது
மற்ற தேவதைகளின்
'பெயரைச்' சொல்லும்
மந்த்ரங்களினாலேயே
ஹோமம் செய்தார். மற்ற
வர்கள், எம்பெருமானுக்கு
ஸ்ரீரம் என வேதம் கூறுகி

றது அல்லவா ! ஸரீரத்
தைச் சொல்லும் சொல்,
அதை உடையவனான
'ஸ்ரீரி'யையே குறிக்கும்
என்பது உலக வழக்கிலும்
காண்கிறோம்! ஆதலால்
இங்கு எம்பெருமானைக்
குறித்தே பிரமன் வேள்வி
செய்தார், என்பதே தேர்கி
றது. பரஞ்சுடரான எம்
பெருமானும் உகந்து,
'அருள் வரதனாக' அவரு
க்கு தோன்றினார்.

3)ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்

: வேதங்களை கர்ம-காண்
டம்/ ஞான-காண்டம் என
இரு வகையாக்கலாம்.
அதில் கர்ம-காண்டத்தி

ற்கு வ்யாஸரின் சீடரான ஜைமிநி மஹர்ஷி ஸூத்ரங்கள் அருளினார். அதில், கர்மாக்களை அந்தந்த தேவதைகளின் மந்த்ரத்தால் செய்ய வேணுமென விதித்த அவர், அப்பெயர்களால் எம்பெருமானே குறிக்கப்படுகிறான் என மேலும் விளக்கினார்.

இப்படி ஜைமிநி சொன்னதை ஞானகாண்டத்துக்கு ஸூத்திரம் இட்ட வ்யாஸ பகவான் “ஸாக்ஷாத³பி அவிரோத⁴ம், ஜைமிநி: - 1.2.29” [தேவதைகளின் பெயர்களைச் சொல்லும்போது, ‘அவர்களை ஸரீரமாக உடைய ஸரீரியான எம்பெருமானைக் குறிக்கிறது’ என சுற்றிச் சொல்வது இருக்கட்டும். சொற்களின் அவ

யவ ஸக்தியால் (பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும் முறையால்) நேராகவே எம்பெருமானைக் குறிக்கும் என்பதில் எவ்வித முரண்பாடும் இல்லை, என ஜைமிநி தீர்மானிக்கிறார்/ என்கிறார்.

இம்மூன்று ப்ரமாணங்களும், ‘வேதம் விதித்தபடி மற்ற தேவதைகளின் பெயரைச் சொல்லும் மந்த்ரங்களால் கர்மாக்களைச் செய்தாலும், அவைகள் எம்பெருமானையே குறிக்கிறது எனக்கொள்வதில், முரண்பாடு எதுவும் இல்லை’ எனத் தீர்மானிக்கின்றன. இதை ஸ்வாமி தேஸிகன், ஸ்ரீமத்³ ரஹஸ்யத்ரயஸார - ‘க்ருதக்ருத்யாதி⁴காரத்தில்’ தினவடங்க விளக்குகிறார்.

ப₄க்தி-த்யாக₃த்தில் ஹேது [பக்தியோகத்தை புறக்கணிப்பதற்குக் காரணம்], தத₃ஸக்தியும் [அதில் திறனின்மையும்] விளம்ப அக்ஷமதையும் [தாமதம் பொறுக்காமையும்].

பக்தியோகத்தில் எல்லாரும் புகுராமைக்குக் காரணம் :

அப்படியானால், பரமபதம் விரும்புவர்கள் எல்லோரும் பக்தியோகத்தைச் செய்திருக்க வேண்டியதுதானே? ஏதோ ஒரு சிலரைத் தவிர, மற்றவர்கள் அதில் முயலாதது ஏன்? என்று ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு விடை: “மிகவும் கடினமான பக்தியோகத்தை செய்வ

தில் ஒருவர் முயலாமைக்கு - திறன் இல்லாமையும்/ அது பலன் கொடுக்கும் வரையிலான தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையும்தான் காரணம். இங்கு ‘திறனின்மையானது - ஞானக்குறைவோ, ஸக்தியில்லாமையோ அல்லது ஸாஸ்த்ரத்தால் விலக்கப்பட்ட [ஸ்த்ரீ/ நான்காம் வர்ணத்தார் போன்ற] பிறப்பை உடைமையோ ஆகும்.

ஆழ்வார்களில் விளம்பாக்கூமதையும், நம் பக்கல் அஸக்தியையும் காணலாம்.

இப்படி பக்தியோகம் செய்யாமல் விலகியவர் எவரேனும் உண்டோ? என்றால் :- காலதாமதத்

தைப் பொறுக்க மாட்டாமல் விலகியவர்கள் ஆழ்வார்கள்; தகுதியில்லாமையால்— அதாவது,

ஸக்தியின்மை, ஞான ர்கள் நம் போன்ற பத்த-
மின்மை, தகுதியின்மை ஜீவர்கள்.

இவைகளால் - விலகுபவ

'காலாமூம்' [பெரிய. திருவந்தாதி 34] இத்தியாதியாலே
அவர்களுக்கும் [ஆழ்வார்களுக்கும்] பக்தி அநுஷ்டாந
அஸக்தி [செய்தலில் திறமின்மை] சொல்லலாம்.

பக்தியோகம் செய்
வதில் 'திறம் இல்லாமை
யை' ஆழ்வார்கள் பக்க
லிலும் ஒரு வகையில்
சொல்லலாம், என்கிறார்
ஸ்வாமி தேஸிகன் ; ஸ்ரீ
நம்மாழ்வார் அருளிச்
செய்த பாசுரத்தில் 'காலா
மூம்' என்ற ஒரு பதத்தை
இதற்கு, மேற்கோளாக
உதாஹரிக்கிறார். இதோ
பெரிய திருவந்தாதியின்
அந்த முழுப் பாசுரம் :-

"பாலாழி நீ கிடக்கும்
பண்பை யாம் கேட்டேயும்
* காலாமூம் நெஞ்சழியும்
கண்கழலும் * நீலாழிச்

சோதியாய் ! ஆதியாய் !
தொல்வினை என்பால்
கடியும் * நீதியாய் ! நிற்
சார்ந்து நின்று".

இதன் பொருள் :
'நீலக்கடல் போலும்
நிறத்து அழகனே ! அனை
த்துக்கும் மூலப் பொருளே
! எம் வினை அனைத்தும்
அகற்றும் தன்மையனே !
இத்தனை உயர்வைக்
கொண்டவனாய் திருப்
பாற்கடலில் நீ பள்ளி
கொண்டிருப்பதை, ஸாஸ்
த்ரங்களின் மூலமாக நான்
அறிந்து கொண்டேன்;
இதனால் உன்னிடம்

மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டா
 னது [இதற்கு 'பக்தி'
 எனப்பெயர்]. மேலும்,
 இந்த பக்தி, 'உன்னை
 நேரில் கண்ணால் காண
 வேண்டும்' என்ற வேட்
 கையை உண்டாக்கியது.
 ஆகவே 'எண்ணெய் வார்
 த்தாற்போல் இடைவிடா
 து உன்னையே எண்ணுவ
 தான 'பக்தியோக'த்தைச்
 செய்ய முயல்கிறேன்;
 ஆனால், என் செய்வது !
 என் கால் தள்ளாடுகிறது,
 மனம் ஒருநிலைப்பட
 வில்லை, மயக்கம்
 போன்று நினைவு தப்பு
 கிறது; ஆக, பக்தியோகம்
 செய்ய முடியவில்லை'.

'ஆழ்வார்தான் எம்
 பெருமானால் 'மயர்வற
 மதிநலம் அருள்'ப்பட்டவர்
 ஆயிற்றே; அவர்க்குப்
 போய் திறமின்மையைச்

சொல்வதாக, இப்பாசுரத்
 துக்குப் பொருள் கொள்
 வதா ?' எனக் கேட்கலாம்;
 உண்மை அதுவல்ல. நம்
 போன்றவர்கள் பக்தி
 யோகம் செய்வதற்கு
 ஸக்தியில்லாதவர்கள் என்
 பதைக் காட்ட, தன்
 'அவதார தஸையில் தமக்
 குத் திறன் இல்லை
 என்பதுபோல் ஆழ்வார்
 நடத்திக்காட்டும் அபிந
 யம்' / 'நைச்யாநுஸந்தா
 னமே' [தன் ஏழ்மைத்
 தனமே] இது.

[இதே பாசுரத்துக்கு, ஆழ்
 வார் பக்தியோகம் செய்வ
 தாகவும் பெரியோர் உரை
 யிட்டுள்ளனர்].

இவ்வளவால் பக்தி
 யோகம் செய்வது மிகக்
 கடினம் என்பது காட்டப்
 பட்டது.

'ப₄க்திம் அபி ப்ரயச்ச₂மே' [ஆள. ஸ்தோ 54 - அளவற்ற ஈடுபாட்டுத் திறனையும் எனக்கு அருள்வாய்] இத்யாதி₃ ப்ரபந்ந-ப₃க்தி ப்ரார்த்த₂னை [ப்ரபந்நர்கள் பக்தியை வேண்டுவது], ரஸ்யதா அதிஸ்யத்தாலே[மிகுந்த சுவையுள்ளதாகையாலே]; ஸாத₄ந-புத்₃தி₄யால்[உபாயம் என்பதால்] அன்று.

இப்படி கடினமான தாயிருக்க, முன்னோர்கள் பக்தியை அளிக்கும்படி எம்பெருமானிடம் வேண்டுவானேன் ? உதாரணமாக ஆளவந்தார் 'ப⁴க்தி மபி ப்ரயச்ச² மே' என ஏன் வேண்டினார்? அவர் பக்தி யோகம் செய்ய வில்லையே. அவர் செய்தது, 'நநு ப்ரபந்ந: ஸக்ருதே³வ நா² ! தவாஹமஸ்மீதி ச யாச மாந: [நான் உனக்கு அடிமை; உன்னையே ஒருக்கால் ஸரணடைந்தேன்; என்னைக் காக்க வேணும் - ஸ்தோ.ர. 64]' என ஸரணாகதிதானே ?

என்று ஒரு கேள்வி எழுகிறது. அதற்கு விடை இவ்வாறு :

ஆம், ஆளவந்தார் உபாயமாகக் கைக்கொண்டது, ஸரணாகதியைத்தான். அவர் 'பக்தியை' வேண்டியதற்குக் காரணம், அது சுவை மிக்கது என்பதினாலேதான். அதாவது, அவர் வேண்டிய 'பக்தி', உபாயம் என்பதற்காக அல்ல; பயனாகவும் சுவைமிக்கதாயும் இருப்பதாலேயே.

[இங்கு, பக்திக்கும்/ பக்தியோகத்துக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கு புரிந்துகொள்ள வேணும். பக்தி என்பது,

ஒரு பொருளின்பால் இருக்கும் அதிக ஈர்ப்பு; பக்தியோகம் என்பது, அப் பொருளை நேரிலேயும் கண்டு அநுபவிக்க வேணும் என்ற துடிப்புடன், அதையே நினைத்திருப்பது.]

இங்கு ஸ்வாமி தேரிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார-அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் தனது

காரிகையில், 'ப⁴ஜந ஸுக²ம் ஏகஸ்ய விபுலம் [பக்தி மூலம் கிடைக்கும் பகவதநுபவத்தின் ஆனந்தம் அளவற்றது]' என்றும்; இப்படி ப⁴க்தி செய்வது 'ப²ல-ப⁴க்தி' [அதுவே ப²லமாக/ ஸ்வயம்-ப்ரயோஜநமானது] என்றும் ஸாதித்திருப்பதை ரஸிக்கவும்.

'யா ப்ரீதி: அவிவேகாநாம்' [வி.பு 1.20.19 - ஸத்வகுண மில்லாதவரின் யாதொரு பக்தி.....] இத்தயாதி₃களின்படியே, ரஜஸ்-தமோ கு₃ண உந்மேஷம் [மேலோங்கியதன்மை] இல்லாத ஸத்வஸ்த₂ருக்கு [ஸத்வ குணம் உள்ளோர்க்கு], ப₄க்தியானது ரஸ்யதமமாய் [சுவை மிக்கதாய்] இருக்கும்.

'பக்தியோகம் செய்வது மிகக் கடினம்' என்று கீழே சொன்னீர்; பின்பு அது எப்படி 'சுவை மிக்கதாகும்'? எனக் கேட்கலாம். இந்திரியம்/ மனது

இவைகளைக் கட்டுப்படுத்தாமல் இருப்பவர்க்குத் தான், இது மிகவும் கடினம். இதன் அங்கமான கர்ம/ ஜ்ஞாநயோகங்கள் மூலமாக

இந்தரியங்களை வசப்
படுத்திய பிறகே பக்தி
யோகம் செய்யமுடியும்.
இவ்விதம் வசப்படுத்திய
மனதை உடையவர்க்கு,
இந்த யோகம் ருசிக்கும்;
ஏனெனில் இதன் விஷ
யம், ஆராவமுதாகிய எம்
பெருமானன்றோ ! இதை
'யா ப்ரீதி: அவிவேகாநாம்
விஷயேஷு அநபாயிநீ |
த்வாம் அநுஸ்மரத: ஸா
மே ஹ்ருத³யாத் மாபஸர்ப்
பது' [விவேகம் அற்றவர்
களுக்கு எவ்வாறு சிற்றின்
பங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு
உள்ளதோ, அதுபோல

உம்மையே நினைத்துக்
கொண்டிருக்கும் எனக்கு
உம்மிடம் ஈடுபாடு வில
காமல் இருக்கவேண்டும் –
வி.பு.] – என்ற ப்ரஹ்லாத
ஆழ்வானுடைய ப்ரார்த்த
னையை மேற்கோளாகக்
காட்டுகிறார். ரஜஸ்-தமஸ்
தலையெடுக்காமல், ஸத்
வ குணம் மிகுந்து இருப்ப
வர்க்கு, பக்தி மிகவும்
ரஸமாயிருக்கும். ஆளவந்
தாரோ, ஸத்வ குணம்
மிகுந்தவர்; அவருக்கு
பக்தி ருசிப்பதில் வியப்பு
ஏதும் இல்லையே !

பூர்வோக்த பக்தி பரித்யாக₃ ஹேது [கீழே
சொல்லப்பட்ட பக்தியோகத்தை விடுவதற்குக் காரணம்]
உடையவனுக்கு, ப்ரபத்தியில் அதிகாரம்.

**ப்ரபத்தி செய்யத் தகுதி
யும், அதன் பலனும் :**
நிற்க, எம்பெருமா

னை அடைய பக்தியோ
அல்லது ப்ரபத்தியோதான்
வழி என்று அறிந்த பிறகு

அதற்குத் தகுதி என்ன – முக்கியமாக ப்ரபத்தி செய்வதற்குத் தகுதி என்ன - என்பதைப் பார்ப்போம். கீழே, 'நம் போன்றவர்கள், ஞானக் குறைவாலோ, ஸூக்தியில்லாமையாலோ, ஸாஸ்த்ரத்தால் விலக்கப் பட்ட [ஸ்த்ரீ / நான்காம் வர்ணத்தார் போன்ற] பிற ப்பை உடைமையாலோ அல்லது தாமதத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலோ, பக்தி யோகம் செய்யத் தகுதி அற்றவர்கள்' எனப் பார்த்தோம்.

இது பெரிய தீமையல்லவா? என நினைக்க

லாம். என்ன ஒரு ஆச்சர்யம்; இதுவே நன்மையாகத் தீர்கிறதே ! ஆம், இந்த 'பக்தியோகம் செய்வதில் தகுதியின்மையே', ப்ரபத்தி செய்வதற்குத் தகுதியாக அமைகிறது. இப்போது புரிகிறதா, எத்தனை எளிது இந்த ப்ரபத்தி, என்று !! இதைத்தான் "... ஜநிமாந் அபவர்க்கமக்ருஷ்ட பச்யம் அநுப⁴வதி [தயா.20 – பிறந்தவர்கள், உழைக்காமலேயே பரமபதம் எனும் பலனை அநுபவிக் கின்றனர்]" என்றார் ஸ்வாமி.

இப் ப்ரபத்திதான், ஸர்வாதி₄காரமாய் [எல்லோருக்கும் செய்ய உரிமையாய்], ஸர்வ ப₂லப்ரத₃மாய் [எல்லா பலன்களையும் அளிக்கவல்லதாய்] ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதி₃ அங்க₃-பஞ்சகோபேதமாய் [ஐந்து அங்கங்களை உடையதாய்],

இச்சா₂நுகு₃ணமாக [விருப்பத்திற்கு ஈடாக] ப்ராரப்₃த₄ [பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிய] கர்மங்களையும் போக்குவதாயிருக்கும்.

இதுமட்டுமல்ல; ப்ரபத்தியைச் செய்ய எல்லோர்க்கும் - அதாவது ஜாதி வரையறை போன்ற எந்தக் கட்டுப்பாடுமில்லாது, 'அந்தணர்-அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைத்துலகுக்கும்' - தகுதி உள்ளது என்பது ஆசிரியர் வாக்கு.

இவ்வளவு எளிதாய் இருக்கிறதென்றால், அது கொடுக்கும் பலன் அளவுபட்டதாக இருக்குமோ; 'மாவுக்குத் தகுந்த பணியாரம் என்றல்லவோ உலகில் சொல்வர்' என்றால்; அதுதான் இல்லை. இது 'சதுர்வித⁴ ப²லத்துக்கும் ஸாத⁴நமாக விநே மஹர்ஷிகள் அறுதி

யிடுவது' என அதிகாரி விபாகாதிகரத்தில் ஸாதிக்கும் ஸ்வாமி தேஸிகன், "தாவதா³ர்த்தி: ததா² வாஞ்சா² தாவந் மோஹ: ததா² அஸுக²ம் | யாவந் ந யாதி ஸரணம் த்வாம் அஸேஷ அக⁴ நாஸநம்"- வி.பு.1.9.73 [எம்பெருமானே! உன்னிடம் ஸரணாகதி செய்யாத வரையில் தான் ஜீவர்களுக்கு இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் எப்படிப் பெறுவது என்ற கவலையும்; புதிதாக செல்வம் வேண்டுமே என்கிற ஆசையும்; ஆத்மாவை அநுபவிக்கப் பெறாத நிலையும்; துக்கமும்] என்றதை காட்டுகிறார்.

இன்னும், ப்ரபத்திக்கு என்று விஸேஷமாக விதிக்கப்பட்ட 'ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பம்/ ப்ராதிகூல்ய-வர்ஜநம்/ மஹாவிஸ்வாஸம் / கார்ப்பண்யம்/ கோ³ப்த்ருத்வ வரணம் [எம்பெருமானுக்குப் பிடித் தவைகளையே செய்வது என்ற உறுதி/ பிடிக்கா ததை விடுவது/ அவன் பால் தீர்ந்த நம்பிக்கை வைத்தல்/ பக்தியோகம் செய்ய இயலாத ஏழ்மைத் தனம்/ என்னைக் காப் பாய் என அவனை வேண்டுதல்] என்ற ஐந்து அங்கங்கள் மட்டும் இருந்தால் போதுமானது; (மோக்ஷத்தை குறித்துச் செய்யும் ப்ரபத்திக்கு, ப²ல-ஸங்க³-கர்த்ருத்வ த்யாக³ மும்' (பலனிலோ-தொடர் பிலோ -செய்வதிலோ

தனக்குப் பங்கு இல்லை என நினைத்தலும்) அவச் யம் என ஸ்வாமி தேஸிகன் 'பரிகரவிபாகா திகாரத்தில்' ஸாதித்ததையும்கூட்டிக் கொள்ள வேண்டும்] மற்ற கர்மாக் களுக்கு இருக்க வேண்டிய - ஸ்நாநம்/ ஆசமனம் போன்ற - பொதுவான அங்கங்கள் ஏதும், ப்ரபத்திக்குத் தேவையில்லை;

மேலும், இந்த ப்ரபத்தி, நம் பாபங்களைப் போக்கும் முறையே அலாதி. பக்தி/ ப்ரபத்தி இரண்டுமே, 'உபாயம் செய்வதற்கு முன்புவரை சேர்த்து வைத்ததும் / இன்னும் பலன் கொடுக்கத் தொடங்காததுமான பாபங்களை', உபாயம் செய்யத் தொடங்கும் முதல் க்ஷணத்திலேயே போக்கிவிடும்.

பக்தியோகம் செய்பவன், (எத்தனை பிறவிகள் ஆனாலும்) பலன் கொடுக்கத் துவங்கிய பாபங்களை, அநுபவித்தே கழிக்க வேண்டும்; ஆனால் ப்ரபந்நனுக்கோ, அவன் எத்தனை காலம் அநுபவிக்க ஒப்புக்கொள்கிறானோ, அதுவரையில் தான் அநுபவம்; [உ-ம் :- எடுத்துக் கொண்ட இந்த ஸரீர-ஸம்பந்தம் உள்ளவரை, என வேண்டுகிறோமல்லவா] ; மற்றவை கழிந்துவிடும் அதாவது, 'பலன் கொடுக்கத் துவங்கிய பாபங்களை இனி

அநுபவிக்க என்னால் இயலாது', [ஆர்த்தன்] என்பவனுக்கு பாபங்கள் எல்லாம் அப்போதே மிச்சம் இன்றிக் கழிந்து விடும் - பரமபதம் கிட்டிவிடும். இவையெல்லாம், "ப்ராரப்³தே⁴ தர பூர்வ பாபமகி²லம் ப்ராமாதி³கம் சோத்தரம், ந்யாலேந ச்ஷபயந் அநப்⁴யுபக³த ப்ராரப்³த⁴ க²ண்ட³ம் ச ந: ...." என்ற அபராத⁴ பரிஹாராதி⁴காரகடைசி ஸ்லோகத்தில் ஸ்வாமி ஸாதிக்கிறார்.

இவ்வர்த்த²த்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம் அத்யந்த ஜாக்³ ரூகமா [மிகவும் எச்சரிக்கையாக]யிருக்கும். இதனுடைய மஹாத்ம்யம், 'பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்' [ம.பா³-ஸாந்தி ப. 359.58 - பாஞ்சராத்ரம் முழுவதையும் எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்தார்] இத்யாதி³ களிலே கண்டுகொள்வது.

**ப்ரபத்தியும், அதற்கு
பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாண
மாகையும்:**

இப்படி ப்ரபத்தி யின் பெருமைகளை ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர தந்த்ரம் கவனமாக வரையறுத் திருக்கிறது. எப்படி யெனில், அதில் அடங்கி யுள்ள அஹிர்யு³த⁴ந்ய ஸம்ஹிதை: 'ஆநுகூல் யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதி கூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸ: கோ³ப்த்ருத்வ வரணம் ததா² || ஆத்மநிசேஷப கார்ப்பண்யே ஷட்³விதா⁴ ஸர ணாக³தி: - 37.28,29 என்றும் ; லக்ஷமீதந்த்ரம் : 'ஸத் கர்மநிரதா: ஸா³த⁴: ஸாங்க²ய யோக³ வித³ ஸ்

ததா² | நார்ஹந்தி ஸரண ஸ்த²ஸ்ய கலாம் கோடி தமீமபி [16.62] ; நிசேஷ பாபர பர்யாய: ந்யாஸ: பஞ்சாங்க³ ஸம்யுத: | ஸந் ந்யாஸஸ்த்யாக³ இத்யு க்த: ஸரணாக³திரித்யபி [17.74] என்றும் பல வாக் யங்களைக் கொண்டுள்ளன.

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம்

என்ன அவ்வளவு உயர்ந் ததா? எனில், "ஏனைய தந்த்ரங்கள், ஜ்ஞாநத்தில் ஏற்றச் சுருக்கம் இருக்கக் கூடிய ஜீவர்கள் - கபிலர்/ ஹிரண்யகர்ப்பர் (ப்ரஹ் மா) / பஸூபதி(ஸ்ரீவன்) போன்றவர்கள் - இயற்றி யது; ஆனால், 'பாஞ்ச ராத்ர ஸாஸ்த்ரம் முழுவ தையும், ஜ்ஞாந-ஸ்வரூப

னான எம்பெருமான், தானே நேராகவே அருளிச் செய்தது - ஆக அறியாமை / மதிமயக்கம் / ஏமாற்றும் எண்ணம் போன்ற குறைகள் அற்றது” என்பதையும்; இது, ஒரு லக்ஷம் ஸ்லோகங்களையுடைய மஹாபாரதத்திலிருந்து - தயிரிலிருந்து கடைந்தெடுக்கும் வெண்ணெய் போல் - புத்தியைக் கொண்டு கடைந்தெடுக்கப்பட்ட ஸாரமாகும். தயிரில், வெண்ணெய் ஸாரம்/ இருகால் உயிரினத்தில், அந்தணன் ஸாரம்/ வேதங்களில், ஆரண்யகம் ஸாரம் / ஓளஷதங்களில், அமுதம் ஸாரம் அல்லவா - அது போன்று இந்த ஸ்ரீ பாஞ்ச

ராத்ர தந்த்ரம், நான்கு வேதங்களுக்கு ஸமமானது. இதில் சொல்லப்பட்டவைகள், உலக நன்மை எல்லாவற்றையும் பெற வழிகாட்டுவது / அடைய வேண்டிய பரப்ரஹ்மத்தைக் காட்டுவது / மோக்ஷத்தைப் பெற மார்க்கம் சொல்வது / நான்கு வேதங்களின் ஸாரமானது / அதர்வணர்-அங்கிரஸர் போன்ற முனி ஸ்ரேஷ்டர்களால் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது” என்கிறார் வ்யாஸர். இதற்கும் மேலாக “இது என்னுடைய உபதேஸம்” என அறுதியிட்ட மஹாபாரத ஸ்லோகங்களைக் காட்டுகிறார்.

இதனுடைய ப்ராமாண்யத்தை [மேற்கோளாக இருக்கும்

தன்மையை], தர்க்க பா₃த்திலே [ப₃ர.ஸ₁-இரண்டாம் அத₄யாயம் - இரண்டாம் பாத₃ம்] சரம [கடைசி] அதி₄கரணத்தில் [உத்பத்தி அஸம்பவாதிகரணம் (எ) பாஞ்சராத்தராதிகரணத்தில்] ஸுத்ரகாரர் ஸமர்த்தி₂த்தார் [நிருபித்தார்].

இவ்விதப்பெருமை யுடைய ஸ்ரீபாஞ்சராத்தர தந்த்ரம் ப்ரமாணமாவதைத் தான் நிருபித்ததற்கு, மஹாபாரதத்தின் ஆசிரியரான பாதராயணரின் ப்ரஹ்ம ஸுத்ரத்தையும் உதாஹரிக்கிறார் : அதாவது, ப்ரஹ்ம ஸுத்ரத்தில் - இரண்டாம் அத்யாயம், 'அனைத்து சேதந-அசேத நத்துக்கும் எம்பெருமானே காரணம்' என விளக்கும். அந்த அத்யாயத்தில், இரண்டாம் பாதத்தில் [தர்க்க பாதம்] - பிற மதத்தினர் 'எம்பெருமான் காரணமல்ல' என்றோ அல்லது 'அவன் நிமித்த காரணம் மட்டுமே' என்

றோ என வாதிடும்போது கையாளும் மேற்கோள்கள் 'பொருத்தம் அல்ல' எனக் கண்டிக்கும் தருணம். அதில் கடைசியாக 'உத்பத்தி அஸம்பவாதிகரண'த்தில் [பாஞ்சராத்தராதிகரணத்தில்], ஸுத்ரகாரரான பகவான் பாதராயணர் [வ்யாஸர்], இரண்டு ஸுத்ரங்களால் 'பாஞ்சராத்த்ரம் ப்ரமாணம் அல்ல' என்ற பூர்வ பசஷத்தை மறுமொழிந்து -அடுத்து இரண்டில் அதைக் கண்டிக்கிறார். இங்கு எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், "ஸ்ரீ பாஞ்சராத்த்ரம், ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க ஸாஸ்த்ரமே" எனத் தீர்மானிக்கப்

படுகிறது என்பதாக உரையிட்டிருக்கிறார்.

இருந்தும், ஒரு கேள்வி - 'பிற தந்த்ரங்களைப் புறக்கணிப்பது தான் இந்த பாதத்தின் விஷயம்; ஆக இதில் எடுத்த ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர தந்த்ரமும், 'ப்ரமாண

மில்லை' என புறக்கணிப்பதற்காகவே ஸூத்ரங்களாக கையாளப்பட்டன என்பதே பொருந்தும். இப்படியிருக்க, இது ப்ரமாணமென இங்கு ஸ்தாபிப்பது, இடத்திற்குப் [பாதத்திற்கு] பொருந்த வில்லையே?' என்று.

இதன் அப்ராமாண்யம் [மேற்கோளாக ஆகமாட்டாமை], **பரபக்ஷம்** [பிறரின் கொள்கை] **ஆகையாலே தந்நிராகரணமும்** [அதைத் தள்ளுவதும்] **பாத₃-ஸங்க₃தமாக** [இப்பாதத்திற்கு ஒட்டியது ஆக]க் குறையில்லை.

இதற்கு பதில் - ப்ரமாணத்தின் அடிப்படையில், பிறரின் கொள்கைகளைத் தள்ளுவதுதான் இந்த 'தர்க்க-பாதத்தின்' விஷயம். 'பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாணம் அல்ல' என்பதும் பிறரின் கொள்கையல்லவா; ஆகவே அதைக் கண்டிக்க வேண்டிய அவ

சியம் ஏற்படுகிறது. அதை எப்படிச் செய்வது? அதன் முறைதான், 'பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாணமே' எனவும் ஸ்தாபிப்பது. இதை 'உத்ஸர்க்க-அபவாத முறை' என்பர். அதாவது, 'விஷயங்களைக் கண்டிப்பது என்பது இப்பாதத்தில் பொதுவானதொன்று [உத்ஸர்க்கம்]; ஆனால்

அதற்கு விதி-விலக்கையும் [அபவாதம்] கூறினால் தானே, வாதம் முழுமை பெறும்; அந்த 'விதி-விலக்குதான்', தன் கருத்தை, அதே ஸந்தர்ப்பத்

தில் நிலை நாட்டுவது, என்பது.

இது ஒன்றும் புதிதல்ல; ஜைமிநியின் (பூர்வ) மீமாம்ஸையிலும் இந்த முறை கையாளப்பட்டதைக் காண்க.

'பாஞ்சராத்ரே ச பெள₃த்₃தே₄ ச' (ஸ்கா.பு) இத்யாதிகள் தாமஸங்கள் ஆகையாலே, ஸாத்விகப்ரதிபந்நமான [ஈடுபட்ட] ஏதத் [இந்த] ப்ராமண்யத்திற்கு பா₃த₄கங்கள் [தடையாக] ஆகமாட்டா.

'ஸ்காந்த புராணத்தில், பஞ்சராத்ரம்/ பெளத்தம் இவைகளை, விலக்கப்படவேண்டிய மதங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறதே' என்றால், அந்த புராணம் தாமஸ குணம் உடையவர்களுக்காக உண்டானதாகையால், ஒப்புக்கொள்ளத் தகாதது; ஆதலால் அதில் சொல்லப்பட்டவைகள், ஸாத்விக புராணங்

களில் கையாளப்பட்டவசநங்களை விலக்கும் அளவுக்கு உயர்ந்தவையல்ல. இவ்வளவால், 'பாஞ்சராத்ரம் ப்ரமாணமே என நிலை நாட்டுவதும்' இப்பாதத்திற்குப் பொருத்தமே எனத் தெளிவு.

மேலே, ப்ரபத்தியைப் பற்றிய விஷயங்களைத் தொடருகிறார்.

சிலர், ஸ்வார்த்த₂ ப்ரதிபந்நன் [பலனில், தனக்கு என்ற ஈடுபாடு உள்ளவன்] என்று ஓர் அதிகாரி உண்டு என்றார்கள்

ஸ்வார்த்த₂ ப்ரதிபந்நன்

கீழே, மோக்ஷ-பலனை விரும்பிச் செய்யும் ப்ரபத்திக்கு 'ப²ல-ஸங்க³-கர்த்தருத்வ த்யாக³மும்' ஒரு அங்கம், எனச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு, 'மோக்ஷ-பலனில்' தனக்கு விரும்பம் உள்ளதால் அல்லவா ப்ரபத்தி செய்கிறார்கள்; இப்படிப்பட்டவர்கள், ஸ்வார்த்த-ப்ரபந்நன் என ஆகிவிடுகிறார்களே !' எனச் சிலர் சொல்வர்.

அதாவது, 'அகிஞ்சனர்களாகிய நாம் மோக்ஷம் பெறும் பொருட்டு உபாயமாக, ப்ரபத்தி ஏதும் செய்வது தகாது; செய்தால், பலனை எதிர் பார்த்துச் செய்பவர் ஆகி விடுவோம். ஸர்வ-ஸ்வ தந்த்ரனான எம்பெருமான் தானாகவே நம்மைக் காத்து, மோக்ஷம் கொடுப்பான் - பூனைக் குட்டியை, தாய்ப்பூனை தானே காப்பதுபோல்' என்பது இவர்களின் கருத்து.

அஹங்கார-ரஹிதனுக்கே ['நான்' என்பதை ஒழித்தவனுக்கே] முமுக்ஷுத்வம் [மோக்ஷத்தில் ஆசை உள்ளமை] ஸாஸ்த்ர ஸித்₃த₄மாகையாலே [ஸாஸ்த்ரங்களில் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால்], மோக்ஷார்த்த₂-ப்ரபத்தியில் [மோக்ஷத்தை வேண்டிச் செய்யும் ப்ரபத்தியில்] ஸ்வார்த்த₂தா-ப்ரதிபத்திக்கு [தனக்கு என்ற ஈடுபாடு இருப்பதற்கு] அவகாசமில்லை

[வாய்ப்பில்லை]; ஆகையாலே இது அத்யந்த ஹாஸ்யம்
[மிகுந்த நகைப்புக்கு உரியது] .

இந்த வாதம் ஸரியல்ல. “ஸ்வாதீ⁴ந கர்த்ருத்வ-போ⁴க்த்ருத்வ/ ஸ்வார்த்த² கர்த்ருத்வ-போ⁴க்த்ருத்வ-ப்⁴ரம ரூபங்களான அஹங்கார -மமகாரங்களை அடியறுத்தவர்களே, முமுக்ஷுக்களான அதி⁴காரிகள் [ப்ரபத்தி எனும் செயலையும்-பலனையும் பிறரை நாடாமலே தானே செய்கிறேன்; அவற்றையும் தனக்காக செய்கிறேன் என்ற மதி மயக்கமான அஹங்கார - மமகாரங்களை ஒழித்தவர்களே, மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ள வராவார்]” என ஸாஸ்த்ரங்கள் வரையறுத்திருக்கின்றன, என்றல்லவா ஸ்வா

மி முமுக்ஷுத்வாதி⁴காரத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

அதாவது, ப்ரபத்தி செய்யும்போது, தானே செய்கிறோம் / தனக்காக செய்கிறோம் என்ற நினைப்பைத்தான் விடவேண்டுமே தவிர, அந்தச் செயலையோ/ அநுபவத்தையோ [ஸ்வரூபத்:] விடவேண்டும் எனப் பொருளாகாது. ஆகவே, ‘ஸ்வார்த்த² ப்ரதிபந்நன்’ என்ற சொல்லே, தனக்குத் தானே முரணானது. இவ்வளவால். ‘ப்ரபத்தி எனும் செயலே தகாது’ என வாதம் செய்வது, மிகுந்த நகைப்புக்கு உரியது.

ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப / ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநங்கள், ஸம்பா,வித ஸ்வபா,வங்களாம் இத்தனையொழிய [இயற்கையாகவே அமைந்த தன்மைகளே அன்றி] அங்கங்கள் அன்று என்று சிலர் சொன்னது -

ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள்

: வேறு விதமான ஆசேஷபம் எழுந்தது - 'ப்ரபத்திக்கு அங்கங்களாகச் சொன்ன ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும்/ ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும்,

ஒருவருக்கு இயற்கையாகவே அமையும் தன்மையாகும். ஆகையால், இவைகள் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய அங்கங்கள் அல்ல என்று சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்களே' என.

தத₃ங்கத்வ போ₃த₄க வசந ஸத பா₃தி₄தம் [இவைகள் அங்கங்கள் என்று அறுதியிடும் நூற்றுக் கணக்கான மேற்கோள்களுக்கு எதிராம்] ஆகையாலே, அநுபபந்நம் [ஒவ்வாதது].

இதற்கு பதில் : ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பமும்/ ப்ராதிகூல்ய வர்ஜநமும் அங்கங்கள் அல்ல எனச் சொல்லிவிட்டால், 'இவைகள் அங்கங்கள் என அறிவிக்கும் நூற்றுக்கணக்கான ப்ரமாணங்களுக்கு [உ-ம் : ஆநுகூல்யஸ்ய

ஸங்கல்ப: .... ஷட்³ விதா⁴ ஸரணா க³தி: - அஹி.ஸம். 37. 28-29] விரோதமாக ஆகும்; ஆக ஒப்புக்கொள்ள இயலாது' என்பதே. ['இப்படி ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளை அங்கங்களாகச் சொல்ல விட்டிருந்தால் அதற்கு, "ப்ரபத்தி

காலத்தில் இவை தேவை தான்; அதற்குப் பிறகு தொடரும் நாட்களில் ஒருகால் இவை இல்லாது போனாலும், தகுந்த ப்ராயச்சித்தம் மேற்கொண்

டால், செய்த ப்ரபத்திக்குப் பலன் குறைவற்று இருக்கும் என்பதே தாத்பர்யம்” என மற்றொரு பதிலும் ஸாத்யோபாய ஸோதநாதி காரத்தில் ஸாதிக்கிறார்]

‘ப்ராபேக்ஷா ந வித்யதே’ [அங்கங்களை எதிர்பார்ப்பதல்ல- ஸந.ஸம்] இத்யாதி₃ வசநங்கள் ஸாஸ்த்ர ப்ரதிபந்நேதர [சொல்லப்பட்ட மற்ற] விஷயங்களாகக் கடவன.

‘நாங்களும் ப்ரமாணத்தைக் காட்டுகிறோம் - ஸநத் குமார ஸம்ஹிதை ‘ப்ரபத்தி, அங்கங்களை எதிர்பார்ப்பதல்ல’ எனச் சொல்கிறதே !’ என எதிர்வாதம் செய்யலாம். இந்த ஸம்ஹிதா-ப்ரமாணத்தை,

- ‘ஸாஸ்த்ரங்களில் குறிப்பிட்டு சொல்லப்பட்ட [உம் : ப்ரபத்தி] கர்மாவைத் தவிர்த்த] மற்ற உபாயங்களைப் பொறுத்து விதிக்கப்பட்டவை’ என அளவுபடுத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஸாமான்ய நிஷேத₄த்திற்கு, விஹித வ்யதிரி்க்த விஸேஷ விஷயத்வம் [பொதுவானவற்றைத் விலக்குவதற்கு, குறிப்பிட்டுச்சொல்லும் வசநம்] வேண்டுமிறே; இல்லையாகில் நிர்விஸேஷ வாத₃ம் ப்ரஸங்கி₃க்கும் [விசேஷம் கிடையாது என சொல்லும் வாதமாக ஆகும்].

ஸாஸ்த்ரங்களில்
 'இது வேண்டாம்' என
 ஒன்று விலக்கப்பட்டிருக்
 கிறது என வைத்துக்
 கொள்வோம்; அந்த
 'பொதுவசநத்தைத்' தள்ள
 வேண்டும் என்றால்,
 குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்
 பட்ட விதி-விலக்குகள்
 தேவைப்படும், என்பது
 ஒரு ந்யாயம். இங்கு,
 'ப்ரபத்தி, அங்கங்களை
 எதிர்பார்ப்பதல்ல' என்ற
 பொதுவசநத்துக்கு, 'ஆநு
 கூல்ய ஸங்கல்பாதி ஐந்து
 அங்கங்களும் தேவை'
 என விதிக்கும் வசநம்,
 விதி-விலக்கு எனக் கொள்
 ன வேண்டும். இதை
 ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டால்,
 'எந்த விதிக்கும், விலக்கே
 கிடையாது' என முரண்டு
 பிடிக்கும் [பிடி]வாதமாக
 ஆகிவிடும்.

[மேலும், எடுத்த
 ப்ரமாணம், ஸ்லோகத்தின்
 பின் பகுதிதான்; இதன்
 முன் பகுதி இதோ :
 ப்ரபத்தே: க்வசித³பி ஏவம்
 பராபேசுஷா ந வித்³யதே".
 இவ் வார்த்தை, பக்தி
 யோகத்தின் அங்கங்களை
 விளக்கிய பின், மற்றொரு
 நிவ்ருத்தி-தர்மமான ப்ர
 பத்திக்கும் அவ்விதமே
 இருக்குமோ ? என்ற ஸந்
 தேஹம் வருமாகில் அத
 ற்கு, பதிலளிப்பதாக,
 'ப்ரபத்தி, பக்திக்கு விதித்
 தது போன்ற அங்கங்க
 ளை எதிர்பார்ப்பதல்ல'
 எனச் சொல்லிற்று.
 ஸ்லோகத்தில் 'ஏவம்' -
 அதாவது பக்தியைப்
 போல் - எனப்பட்டதை
 நன்கு கவனிக்கவேணும் !]

விஸ்வாஸம் அங்கம், மற்றவை அங்கங்கள் அன்று; ஆகையாலிதே 'விஸ்வாஸ பூர்வகம்' என்றது [பா₄ஷ்யகாரரின் முக்தக வாக்யம் என்று நிசேஷப ரசைஷயில் பூர்வபக்ஷ ப்ரகரணத்தில் காண்கிறது] என சிலர் சொன்னதும், தத்₄ப்ரா தா₄ந்ய அபி₄ப்ராயம் [அதன் முக்கியத்வத்தைக் கருத்தில் கொண்டது]; இல்லையாகில், துல்ய [ஒன்றைப் போன்றே மற்றவையெனும்] ந்யாயதையால் இதற்கும் அங்கத்வமில்லையாம்.

இன்னுமொரு ஆசேஷபம் - 'மஹாவிஸ்வாஸம் மட்டும்தான் அங்கம்; மற்றவையல்ல. ஆகவேதான் எம்பெருமானாரும் 'மஹாவிஸ்வாஸத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸரணடைகிறேன்' என்றாரே தவிர, மற்ற எதையும் அங்கங்களாகக் குறிப்பிடவில்லை'.

இதற்கு பதில் : இங்கு சொன்னது, 'ஐந்து அங்கங்களின் நடுவே மஹாவிஸ்வாஸம் மிகவும் முக்கியம்' என்ற கருத்தில் சொல்லப்பட்டதே. இப்

படி ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் என்ன ஆபத்து தெரியுமா ? 'மஹாவிஸ்வாஸம், மற்ற நான்கோடு கூடியதாய், ப்ரபத்திக்கு அங்கமாகும்' என்று சொல்லும் ப்ரமாணத்தில் மற்றவைகளைத் தள்ளினோமானால், "துல்ய ந்யாயத்தால்" - அதே

காரணத்திற்காக - மஹாவிஸ்வாஸத்தையும் தள்ளிவிட நேரிடும் ! அப்போது ப்ரபத்திக்கு அங்கங்களே கிடையாது, எனவாகிவிடும். !

ஸாஸ்த்ர-ப்ரதிபந்நங்களில் [ஸாஸ்த்ரம் சொன்னவற்றில்] ஒன்றைச் சொன்னது, ஹானோபாதா³ந [குறிப்பிட்டுச் சொல்லாததையும் சேர்த்துக் கொள்ளும்] ந்யாயத்தாலே மற்றவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம் [தன்னைச் சொல்லும்போது மற்றவற்றையும் குறிப்பது].

மந்த்ரத்தில் இவ்வுருப்புகள் [இப்பொருள்கள்] இருக்கும் படியை ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிகளிலே சொன்னோம்.

ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள் ஐந்து, எனக் கீழே பார்த்தோம். சிலவிடங்களில், 'இதுதான் அங்கம்' என, ஒன்றுமட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம்.

அங்கு, 'ஒன்றின் பெருமையைச் சொல்லும் நோக்கத்தில், சொன்னது' எனச் சொன்னோம். இது போல் வேறு எங்காவது கார்ப்பண்யமோ/ கோப்த்ருத்வ வரணமோ அங்கம் எனச் சொல்லியிருந்தால், அங்கும் 'ஒன்றைச் சொன்னது, மற்றவைகளுக்கும் உபலக்ஷணம்' என்று தான், ஹானோபாதா³ந

ந்யாயப்படி பொருளாகும்.

அங்கங்களைப் பற்றிய தவறான கருத்துக்களையும் / அவைகளுக்கு ஸமாதாநங்களையும் விளக்கி, ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்கும் மந்த்ரமான த்வயத்தில் இவ்வைந்து அங்கங்களும் எந்தெந்த பதங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன, என்பவை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்/ சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் / நிசேஷப ரசைஷ / மற்றும் பல ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில், விளக்கப்பட்டதாக ஸாதிக்கிறார்.

இதில் ப₄ரந்யாஸம், அங்கி₃.

ப்ரபத்தியின் அங்கி :

அங்கங்களை அடுத்து, அங்கியைச் சொல்ல விழைகிறார் - இதில் 'ப⁴ரந்யாஸம்' என்பது அங்கி, என.

மோக்ஷம் பெறுவதற்கு பக்தியோகம் செய்வதே உபாயம் என, ஸாஸ்த்ரங்கள் நிச்சயித்தன. கீழே சொன்னது போல், பக்தியோகம், செய்வதற்கு மிகவும் கடினமானதாகையால், செய்பவனுக்கு 'பெரும் பளு'வாக இருக்கிறது. அதை 'சுமப்பவனுக்கே' மோக்ஷம் கிட்டும். சுமக்க இயலாதவர்களின் கதி என்ன? அவர்களுக்காக, எம்பெருமான் ஒரு வழி காட்டினார் - அது தான், எம்பெருமானிடமே அந்தப் 'பளு'வை ஒப்ப

டைத்துவிடுவது. இதை ஒப்படைக்கும் விதம் என்ன?

இதற்கான விதத்தை, ஸ்ரீ நடாதூர் அம்மாள் ஒரு சுருக்காக அருளியதாக, ஸ்வாமி தேஸிகன் ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தில் ஸாதிக்கிறார். இதோ அந்த வழி :

“அநாதிகாலம் தேவரீருக்கு அநிஷ்டாசரணம் பண்ணுகையாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்தேன். இன்று முதல் அநுகூலனாய் வர்த்திக்கக் கடவேன்; ப்ரதிகூலாசரணம் பண்ணக் கடவேனல்லேன்; தேவரீரைப் பெறுவதற்கு என்கையில் ஒரு கைமுதல் இல்லை; தேவரீரையே உபாயமாக அறுதியிட்டேன்; தேவரீரே உபாய

மாக வேணும்; அநிஷ்ட-
நிவ்ருத்தியிலாதல்/ இஷ்ட
ட-ப்ராப்தியிலாதல் எனக்

கினி ப⁴ரமுண்டோ” என
எம்பெருமானிடம் வேண்
டுதலே.

இதுதான் யாச்ஞாத்மகமாய் [வேண்டுதலில்] பர்ய
வஸிக்கையாலே [முடிதலாலே] ‘யாச்ஞையே [வேண்டுதலே]
அங்கி₃’ என்றது.

இவ்விதம் இது
வேண்டுதலில் முடிவதால்,
‘வேண்டுதலே அங்கி’
என்றார்கள்.

[இங்கு ஒரு ஸந்தே
ஹம் : மோக்ஷம் பெறு
வதில் ஆசையுள்ளவன்,
எம்பெருமானிடம் வேண்
டுவது எதை ? - ‘பக்தி
ஸ்தாநத்தில் நீரே நின்று
உபாயமாக வேண்டும்’
என்பதையா ? எனக்கு
ரக்ஷகனாக ஆக வேண்
டும்’ என்பதையா ?’

ஒரு சாரார் சொல்
வது : -‘உபாயமாக

வேணும் என ப்ரார்த்திப்
பது’ என்பது, ஸ்ரீ நடாதூர்
அம்மாள் சுருக்கிலே
ஸப்தமாகவே தெளிவு.

-மேலும், உபாயமான
பக்தியோகத்தில் திறன்
இல்லாதவனே, எம்பெரு
மானிடம் ‘தேவீரைப்
பெறுவதற்கு என் கையில்
ஒரு கைம்முதல் இல்லை’
எனத் தெரிவிக்கிறான்.
ஆக, இது ‘பக்தியோக
மாகிற உபாய ஸ்தாநத்
தில் பகவானை இருத்தச்
செய்யும் ப்ரார்த்தனையே’

-இன்னும் த்வயத்திலுள்ள
‘ஸரணம்’ என்ற ஸப்தத்

துக்கு, 'உபாயமே' பொரு
ளென தெளிவிக்கப்
பட்டது.

- 'காப்பாய் என எம்பெரு
மானை வேண்டுவது'
என்பது, பக்தியோகம்/
ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டிற்
குமே பொதுவானது;
இதோடு, 'உபாயமாகவும்
நிற்கவேணும்' என்று
ப்ரார்த்திப்பது என்பது,
ப்ரபத்திக்கு மட்டுமே
உண்டான கூடுதலான
வேண்டுதலாகும்.

இவ்வளவு காரணத்
தால் இங்கு ப்ரார்த்தனை,
'உபாயமாக ஆகவேணும்'
என்றதுதான், என்னலாம்.

அதுபோலவே, மற்ற
றொரு சாரார் சொல்வது :
'உபாய ஸ்தாநத்தில் நிற்பது'
என்றால், *எனக்காக உபாயத்தைச் செய்ய வேணும்*, எனப்பொருள்

அல்லவே; மாறாக, ஸர
ணாகதி செய்த எனக்கு
பக்தியோகம் செய்திருந்
தால் கொடுக்கும் பலனை
அளிக்க வேணும்; அதா
வது என்னைக் காக்க
வேணும், என்பதே !

-மேலும், 'கோப்த்ருத்வ
வரணம்' - அதாவது
காக்க வேணும் என்ற
ப்ரார்த்தனைதான் அங்க
மென்கிறது ப்ரமாணம்.

-அம்மாளும் 'தேவரீரையே
உபாயமாக அறுதியிட்டேன்'
எனவும்
ஸாதித்திருக்கிறார்.

ஆகவே ப்ரார்த்த
னை, 'என்னைக் காக்க
வேணும்' என்பதில் கருத்
துடையது, எனச் சொல்வ
தும் ஒப்புக்கொள்ளத்
தக்கதே]

க்வசித் ததஸ்கத்வ- [அதுவே என] வாத₃ம் உபாய-
கோ₃ப்த்ரு-பத₃ ஏகார்த₂ய அபி₄ப்ராயம். தத்₃ பே₄த₃
வ்யபதே₃ஸம் [அவற்றுள் வேறுபாடு என்ற குறிப்பு] 'உபாயே
க்₃ருஹ ரக்ஷித்ரோ: [அஹி.ஸ.37.29] இத்யாதி₃ ப்ரமாண
ஸித்₃த₄ம். அங்கா₃தி₃களுக்கு ப்ரமாண-ஸம்ப்ரதாய
அநுகு₃ணமாக [ஒட்டி] ஈஷத் பே₄த₃ம் [சிறிது வேறுபாடு]
கண்டு கொள்வது. உபாயத்வ யாச்நாங்க₃த்வம்
சொல்லுகிற இடத்திலும் உபாய ஸப்₃த₃ம் கோப்த்ருத்வ-
பரம். கோப்த்ருத்வ-வரணாங்கி₃த்வம் சொல்லுகிற
வசநங்களில், கோப்த்ருத்வ-பத₃ம் உபாயத்வ-பரம்.

சில இடங்களில்,
'உபாயத்வ வரணம்தான்,
கோப்த்ருத்வ வரணம்'
எனச்சொன்னது, இரண்
டிற்கும் 'பக்தி யோகத்தை
எதிர்பார்க்காமல் மோக்ஷ
த்தை மட்டும் தரவேணும்'
எனக் கேட்பதில் உள்ள
கருத்து - ஒற்றுமையைக்
குறிப்பதாகக் கொள்ள
வேணும். அதே நேரத்தில்,
இரண்டும் வெவ்வேறு
எனச் சொல்லும் அஹிர்
புத்நய வசநத்தையும்

மதிக்க வேணும். ஸம்ப்ர
தாயத்தில், இந்த அங்கங்
களுக்குள்ள சிறு வேறு
பாட்டைப் பெரிதுபடுத்தத்
தேவையில்லை. உபாய
த்வ-வரணம் எனச் சொன்
னதிலும், 'கோப்த்ருத்வ
வரணம்' உள்ளடக்கம்;
அவ்வாறே, 'கோப்த்ருத்வ
வரணம்' சொல்வதும்,
உபாயத்வ-வரணத்தை
கருத்தாகக் கொண்டதே,
எனக்கொள்ளவும். இது
ஸ்வாமியின் தீர்ப்போ !!

ப்ரபத்தியங்க₃ ப₄க்தி ப₂லத்தை [ப்ரபத்தியை அங்கமாகக் கொண்ட பக்தி கொடுக்கும் பயனை] ப்ரபத்தி, மந்த்ரத்தாலே தருகையாலே, ப்ரபந்நனுக்கு ஈஸ்வரன் விஸேஷத: [குறிப்பாக] உபாயம் என்றது.

உபாயம் ஆகிற பக்தி யோகம் தடையற நிறைவேற, ப்ரபத்தியை [அதற்கு அங்கமாகச்] செய்யலாம்; அதனால் தடைகள் நீங்கி, பகவான் மோக்ஷமளிப்பான். இதே பலனை, அங்கியாகவே

ப்ரபத்தி செய்தவனுக்கு, எம்பெருமான் நேராகவே தருகிறான். ஆகவே அங்கியாகவே செய்யும் ப்ரபத்திக்கு, எம்பெருமானே உபாயமாகிறான் என்பது தனிச்சிறப்பு, என்றாகிறது

ப்ரபத்தி மோக்ஷோபாயம் [மோக்ஷத்துக்கு வழி] அன்று ஆகில் [இல்லையாகில்], ப₃ஹு [பல] ப்ரமாண-ஸம்ப்ரதா₃ய விரோத₄ங்கள் ப்ரஸங்கி₃க்கும்[நேரும்].

கடைசி வாதம் -
இவ்வளவு ஸமாதானமும்/
விளக்கமும் எதற்கு?
மோக்ஷம் பெற, ப்ரபத்தி
உபாயமே அல்ல எனக்
கொள்ளலாமே, என.
பதில் :

‘ப்ரபத்தி என்பது மோக்ஷ-
வித்யைகளுக்குள்ளே மிக
வும் சிறந்தது [ந்யாஸ
மேஷாம் தபஸாம் அதிரிக்
தம் ஆஹு:’] ; ‘ப்ரணவ
மந்த்ரத்தைக் கொண்டு
ஆத்மாவை எம்பெருமா

னிடம் ஸமர்ப்பிக்கவும்; பல ப்ரமாணங்களுக்கு [ஓமிதி ஆத்மாநம் யுஞ் ஜீதீ]; 'சிறந்த பக்தி யோக த்தாலோ, அல்லது ப்ரபத்தியாலோதான் நான் அடையப்படுவேன் [ப₄க்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே | ப்ராப்யோஹம்]' போன்ற

இவ்வாதம் விருத்தம். மேலும் எம்பெருமானாரும், அவருக்கு முன்னிட்ட/ பின்னிட்ட ஸம்ப்ரதாயப் பெரியோர்களும் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தது, தவறு என ஆகிவிடும் !

“அகலகில்லேன்”[திருவாய்மொழி6.10.10] இத்த்யாதி₃யாலே ஆழ்வார் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார். இதிலே த்₃வயத்திற் போலே ப₄ரந்யாஸ-ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ [பொறுப்பை ஏற்கும்], ஸேஷி-விஸேஷணதயா [ஸேஷியான எம்பெருமானுக்கு விஸேஷணமாக இருக்கும்] பெரிய பிராட்டியாரைச் சொல்லுகையாலே, அவளுக்கும் உபாயத்வம் தோற்றுகிறது.

ஸ்ரீநம்மாழ்வார் ப்ரபத்தி அநுஷ்டித்த 'அகலகில்லேன்' எனும் பாசரமும், பெரிய பிராட்டிக்கு உபாயத்வமும் :

மேலே, விதித்த வசந்ததை ஒட்டி ப்ரபத்தியை முன்னோர் எவரே

னும் அநுஷ்டித்தது உண்டா ? எனும் கேள்விக்கு, ப்ரபந்த ஜந கூடஸ்தரான ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் ஸரணாகதி செய்ததையும்; அதை, 'பிராட்டியோடு கூடிநிற்கும் எம்பெருமானிடம் செய்ததையும்', அவர்தம் 'அகலகில்லேன்'

எனும் பாசுரத்தில் தெளிவு படுத்தியதைக் கையாளுகிறார்.

ப்ரபத்தி அநுஷ்டா நத்தைச் சொல்லும் மந்திரம், த்வயம் ஆகும். அதில், 'ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ ...' என பிராட்டியோடு பிரிவு இல்லாமல் சேர்ந்தே இருக்கும் எம்பெருமானான நாராயணனின் திருவடிகளில், ஸரணாகதி செய்வதாகக் கண்டிருக்கிறது. அதாவது, ஜீவன் எவரைக் குறித்து [உத்³தே³ஸித்து] ஸரணாகதி செய்யவேணும்? எனச் சொல்லும் போது, 'பிராட்டியை உடைய நாராயணன் தான் உத்³தே³ஸ்யம்' என்றது. மந்திரத்தில், முதலில் கிடக்கும் 'ஸ்ரீமத்' என்பது,

'நாராயண' பதத்துக்கு விசேஷணம் [ஒருபோதும் விட்டுப் பிரியாதது, எனப் பொருள்; ஒரு சாரார் சொல்வதுபோல், 'எம் பெருமானை அடையாளம் காட்டும் ஸமயத்தில் மட்டும் சேர்ந்திருக்கும் உபலக்ஷணம்' அல்ல, என்பது ஸ்வாமியால் நிலைநிறுத்தப்பட்ட ஸித்தாந்தமாம்].

இவ்வளவால், எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும்போது, அவனுக்கு விசேஷணமான பிராட்டியும் உபாயமாகப் பற்றப் படுகிறாள், எனச் சொல்லப்பட்டதாகிறது. இதையே ஆழ்வார், தான் சரணமாகப் புகுந்தது 'அகல கில்லேனென்று உறையும் அலர்மேல் மங்கை உறை மார்ப்'னிடம், என்றார்.

-“லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸ: தே₃வ்யா காருண்ய ரூபயா | ரக்ஷக: ஸர்வ ஸித்த₃தா₄ந்தே வேதா₃ந்தேஷு ச கீ₃யதே.” [ல, தந்த்ரம்]

-‘ஆத்ம வித்₃யா தே₃வி த்வம் விமுக்தி ப₂லதா₃யிநீ’ [வி.பு.]

-‘ஸர்வைஸ்வரய கு₃ணோபேதா நித்யம் தத்₃ த₄ர்ம-த₄ர்மிணீ [ல.ஸஹஸ்ர நாமம்]

-‘ஸர்வேச்சா₂ பரிபூரிகா’ [ல.ஸஹஸ்ரநாமம்.]

-‘த₄ர்ம காமார்த்த₂ மோக்ஷதா₃’ [ல.ஸஹஸ்ரநாமம்.]

-‘பர நிர்வாணதா₃யிநீ’ [ல.ஸஹஸ்ரநாமம்.]

-‘வாச: பரம் ப்ரார்த்த₂யிதா ப்ரபத்₃யேத் நியத: ஸ்ரியம்’ [ஸௌந.ஸம்]

-‘ஸர்வ காமப்ரதா₃ம் ரம்யாம் ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீம்’ [ஸ்வாயம்புவம்]

இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களையும் இங்கே பராமர்ஸிப்பது.

ஸ்ரீ-விஸிஷ்டனே

மோக்ஷோபாயம் :

இதை நிரூபிக்கும் கணக்கற்ற ப்ரமாணங்களில், ஒரு எட்டை இங்கு உதாஹரிக்கிறார். அவற்றின் பொருள் இவ்வாறாம்:

1) ‘ஆணையிடுபவனான எம்பெருமான் – கருணையே உருவெடுத்தவளும், இந்த விபூதியை விளையாட்டு நிலமாக்கி லீலா-ரஸத்தை அநுபவிப்பவளுமான பெரிய பிராட்டியுடன் கூடிநின்றே –

அனைத்தையும் காப்பவ
னாகிறான், என எல்லா
ஸித்தாந்தங்களாலும்- உப
நிஷத்துக்களாலும், புகழப்
படுகிறான்' என லக்ஷ்மீ
தந்த்ரம் சொல்கிறது.

2) ஹே தேவி! மோக்ஷம்
அடைவிக்கும் வித்யைக்கு
அதிபதியானவளும், ஸம்
ஸார-பந்தத்தில் இருந்து
விடுவிப்பளும் நீயே.

3) அனைத்தையும் நியமிக்
கும் குணமுடையவளும்/
எல்லா நலன்களைப் பெற்
றவளும், எப்போதும் எம்
பெருமானின் செயல்களை
ஒட்டியே நடப்பவளும்..

4) அனைத்து ஆசைக
ளையும் நிறைவேற்றும்
திறன் உடையவள்.

5) அறம் (பொருள்) இன்
பம், வீடு எனும் பலன்க
ளையளிப்பவள்.

6) உயர்ந்த பலமான
மோக்ஷத்தையளிப்பவள்.

7) வேதங்களில் சொன்ன
உயர்ந்த பதத்தைப் பெற
விரும்புபவர்கள், தவறா
மல் பெரிய பிராட்டியை
ஸரணடையவேணும்.

8) அனைத்து ஆசைகளை
யும் நிறைவேற்றுவவள்;
நம் ஹிதத்தை விரும்புப
வள்; ஸம்ஸாரமாகிற
கடலைக்கடத்துவிப்பவள்;

ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரரும் 'விவித₄பூ₄த வ்ராத ரசைஷக
தீ₃சேஷ'..... 'ப்₃ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே' [ஸ்ரீபா₄ஷ்யம் மங்க₃ள
ஸ்லோகம்] என்றருளிச் செய்தார்.

மேலும், எம்பெரு
மானார் ஸ்ரீபாஷ்ய க்ரந்
தத்தின் மங்கள-ஸ்ரலோக
இறை வணக்கத்தில்,
“பலவித ஸரீரங்களை
அடைந்த ஜீவாத்மாக்க
ளைக் காப்பதையே தன்
விரதமாகக் கொண்ட

அலர் மேல் மங்கை உறை
மார்பனான பர ப்ரஹ்ம
த்திடம், மோக்ஷம் பெறத்
துணைசெய்யும் பக்தி ரூப
மான ஜ்ஞாநம், நிலைத்து
நிற்பதாக” என வேண்டு
கிறார்.

ஆளவந்தாரும் ‘ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த₃ லோசந
மந: காந்தா ப்ரஸாதா₃த் ருதே, ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர
வைஷ்ணவாத்₄வஸூ ந்ருணாம் ஸம்பா₄வ்யதே கர்ஹி
சித் [சதுஸ்ஸ்ரலோகீ] என்று அருளிச் செய்தார்.

ஆளவந்தாரும், சது
ஸ்ஸ்ரலோகீயில் – “தாமரை
க் கண்ணன் எம்பெருமா
னின் உளம்கவர் நாயகி
யின் அருளின்றி, இந்த

உலகிலோ / கைவல்யத்
திலோ / மோக்ஷத்திலோ
நன்மை ஏதும் மக்களுக்கு
உண்டாகாது” என்கி
றார்.

பட்டரும், ‘ஐஸ்வர்யம் அக்ஷரக₃தீம் பரமம்பத₃ம்
வா கஸ்மைசித் அஞ்ஜலிப₄ரம் வஹதே விதீர்ய’
[ஸ்ரீகு₃ண] என்றருளிச் செய்தார். இது ‘வேரி மாறாத
பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்குமே’ [திருவாய்மொழி] என்று
த்₃ரமிடோ₃பநிஷத்₃ [திருவாய்மொழியின்] வாக்யம்.

ஆழ்வானின் திருக் குமாரரான பட்டரும், ஸ்ரீ குணரத்ந கோஸுத்தில், “தாயே ! கை-கூப்புதல் எனும் கடினமான செயலைச் (!) செய்பவனுக்கு, இவ்வுலக இன்பங்களையும்/ கைவல்ய ஸுகத்தையும்/ மோக்ஷானந்தத்தையும் அருளிய பின், ‘இவன் செயலுக்குத் தகுந்ததான ஒன்றையும் கொடுக்கவில்லையே’ என வெட்கி நிற்கிறாயே; ஈதென்ன ஒளதார்யம் சொல் !” என்கிறார். [இங்கு கை-கூப்புவதே கடினமான செயல் என, நாம் நினைப்பதை எள்ளி நகைக்கிறார். நம்மாழ்வார் ‘வாழ்த்தி அவனடியைப் பூப்புனை

ந்து நின் தலையைத் தாழ்த்தி இருகை கூப்பு என்றால் கூப்பாத பாழ்த்த விதி’ (பெ. திரு வந்-84) என ஸாதித்ததை நினைக்கவும். ‘பாழ்த்த விதி’ என பாபத்தின் கனத்தைக் கூறியதுபோல், ஆழ்வானும் ‘கைகூப்புவதை கனமாக நாம் நினைப்பதை ‘அஞ்ஜலி பரம்’ என்றது, ரஸிக்கத் தகுந்தது.]

இப்படி சொன்னது, ‘மணம் மாறாத தாமரைமலர்மேல் வீற்றிருக்கும் பிராட்டி, நம் வினையனைத்தும் தீர்ப்பவளாவாள்’ என்ற நம் மாழ்வார் அருளிச் செயலை ஒட்டியதே.

இவள் ‘உதாரை’[வேண்டியதைத் தருபவள்] என்று ஸ்ருதி சொல்லுகிறதாகிலும், ‘மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ’

[கீதை 18.66] இத்த்யாதிக்ள சேரூம்படி ஂன்? [பொருந்துவது ஂப்படி] ஂன்னில் - விஸரிஷ்ட தாத்பர்யத்தாலே [விஸேஷண த்தையுடையது ஂனும் கருத்தால்] கூடும்[பொருந்தும்]. இல்லை யாகில் நிர்விஸேஷ ஸரண்யதை [விஸேஷணம் ஂதும் இல்லாத சரண்யனாக இருப்பது] ப்ரஸங்கிக்க்கும் [நேரும்].

‘மோக்ஷம் வரையிலாக, வேண்டும் பயனை அளிக் கும் கருணை ஁ள்ளம் கொண்டவள், பிராட்டி’- ஸ்ரியம் தேவீம் தேவஜு ஷ்டாம் ஁தாராம் - ஂன் றது வேதம். இதன் அடிப் படையில் இங்கே ஒரு ஐயம் : ‘மோக்ஷம் அளிப்ப வள், இவள்’ ஂன்றால், வீடு பெற ‘ஂன் ஒருவனை யே ஸரணமாக வரிப்பாய்’ ஂன கீதையில் ஂம்பெரு மான் பகன்றது போன்ற பல ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருந்தவில்லையே ! ஂன. இதற்கு ஸமாதாநம், இவ்விதம் :

பிராட்டி, ஂம்பெரு மானுக்கு விஸேஷணம் ஂனக் கீழே சொன்னோம். மேலும், விஸேஷணத்துக் குச் சொன்ன செயல்கள் ஂல்லாம் விஸேஷ்யம் வரையில் சொன்னதாக ஁கும், ஂன்பது நம் ஸித் தாந்தம். ஁க, விஸேஷண மான பிராட்டி மோக்ஷ- காரணம் ஂனச் சொன்ன விடத்துக்கு, விஸேஷ்ய மான ஂம்பெருமான் மோக்ஷ-காரணம் ஂன்பது வரை சொல்வது பொருத் தமே. இக் கருத்தில்தான் கீதை சொல்லிற்று - ஁க விரோதம் இல்லை.

இப்படி ஒப்பாவிட டால், 'மாமேகம் - என் ஒருவனையே' எனச் சொல்லியதற்கு [விசேஷணமும் - விசேஷ்யமும் வெவ்வேறு ஆகையால்] 'அடைக்கலமாகும் எம் பெருமான், விசேஷணமே இல்லாதவன்' என ஆகிவிடும் ! நம் ஸித்தாந்

தமோ, 'எம்பெருமான் எல்லா நற்குணங்களும் பொருந்தியவன்; அனைத்தையும் தனக்கு ஸரீரமாகக் கொண்டவன்' என, பல தன்மைகளை உடைய வனாகச் சொல்லும் 'விசரிஷ்ட அத்வைதம் [பல விசேஷங்களைக் கொண்டதான ஒன்று]' ஆயிற்றே.

ஆகையாலே, 'ஸ்ரீ-விசரிஷ்டனே [பிராட்டியை விசேஷணமாகக் கொண்டவனே] மோகோபாயம்' எனத் தட்டில்லை. விசரிஷ்ட-பரத்வமிறே [விசேஷணங்களோடு சேர்ந்தே இருப்பதன்றோ] ப₃தங்களுக்கு ஸ்வபா₄வ ஸித்₃த₄ம் [சொற்களுக்கு இயற்கையான தன்மை].

ஆகையாலே 'ஸ்ரீ-விசரிஷ்டனான எம்பெருமானே மோகஷ-காரணம்' எனச் சொல்வதுதான் பொருத்தம். குணம்போன்ற தன்மைகளை விட்டுப்பிரியாது சேர்ந்திருப்பதுதானே, பொருள்களின் இயற்கை. ["ஸ்வரூப

த்தைச் சொல்லும்போது அவ்வோ தர்மங்களை இட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது; அவற்றைக் கழித்துப் பார்க்கில், ஸஸ-விஷாண துல்யமாம்" என தத்வத்ரய சிந்தநாதிகாரத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதிக்கிறார்.]

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

ஸ்ருதி-ஸம்ருதி-பாஞ்சராத்ர-ஸம்ப்ரதாய விருத்₃த்₄ங்களாக [புறம்பாக], கேவல தர்க்கங்களாலே [வாதத்தால் மட்டுமே] ஓர் அர்த்த₂ம் ஸித்தி₃தி₄யாது [கிட்டாது]; ஸித்தி₃தி₄க்கு மாகில், ஸ்வாபி₄மத [தாம் ஒப்புக் கொண்ட] புருஷகாரத்வா தி₃களும் [பரிந்து பேசும் தன்மை முதலியவைகளும்] நிர்விஸேஷங்களாக [விஸேஷமில்லாமல் போக] ப்ரஸங்கி₃க்கும்.

வேதம்/ அதை ஒட்டிய ஸம்ருதிகள்/ பகவச்சாஸ்த்ரமான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம் / ஸம்ப்ரதாயப் பெரியோர்களின் அருளிச்செயல்கள், இத்தனைக்கும் புறம்பாக - தர்க்கத்தை மட்டும் இட்டு - ஒரு பொருளைச் சொல்வது ஸரியல்ல. சொன்னால்

இங்கு என்னவாகும் தெரியுமா ? 'பரிந்து பேசும் தன்மை உள்ளவளாக பிராட்டி அடையத் தக்கவள்' என வாதிகள் இசைகிறார்களே, அங்கும் 'தன்மை ஏதும் இல்லாத பிராட்டியைத்தான் பற்றவேணும்' எனச் சொல்லவேண்டி வரும் !

'ஸ்ருதேஸ்து ஸப்₃த்₃ மூலத்வாத்' [ப்ர.ஸூத்ரம்—2.1.27] என்றாரிஹே ஸூத்ரகாரர்.

வேதம் சொல்வதே ப்ரமாணம் என்பதை, 'ஸ்ருதேஸ்து ஸப்₃த்₃ மூலத்வாத்' என்ற ப்ரஹ்ம

ஸூத்ரத்தைக் கொண்டு நிலை நாட்டுகிறார். இந்த ஸூத்ரம் எதற்காகப் பிறந்தது தெரியுமா ? ப்ரஹ்மத்துக்கு அவயவம்

கிடையாது என்பதை நிரூபிக்க, 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் இருந்தது' - ஸதே³வஸோம்ய இத³மக்³ர ஆஸீத் - போன்ற வேதவாக்யங்கள் உள்ளன. அதே நேரத்தில், [அவயவம் இல்லாத அந்த] 'ப்ரஹ்மமே பலவாக ஆயிற்று - ப³ஹு ஸ்யாம் - எனவும் வேதம் காட்டுகிறது. இரண்டும் எப்படிப் பொருந்தும்? என ஐயம் வருகையில், விலக்ஷணமான தர்மிக்கு [தனித்தன்மையான எம்பெருமானுக்கு] விலக்ஷணமான தர்மம் [பிராட்டியுடன் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பது] உண்டு என வேதம் சொல்வதையும் ஒப்புக்கொள்ளத்தானே வேண்டும்! எனத் தீர்மானிப்பதற்காகப் பிறந்தது

'வேதம்சொல்கிறது என்பதால் மட்டும், ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? 'நெருப்பினால் நனைக்கிறான்' என வேதம் சொன்னால் நம்புவதா? அதே போல், எம்பெருமான் ஒருவன்தான் மோக்ஷகாரணம் என ப்ரமாணங்கள் சொல்லியபோதும், விஸேஷணமான பிராட்டியும் சேர்ந்ததுதான் அந்த 'ஏகம்'; - இதில் தர்க்கம் செய்யக்கூடாது, என்றால் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? எனப் பேசலாம்.

அதற்கு பதில் அளிக்கிறார், "வேதம் மட்டுமே கொண்டு அறியப்படும் ஒரு பொருளை, வேதம் சொன்னபடிதான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். எம்பெருமானை, வேதம் கொண்டுதானே அறிய முடியும். 'பிராட்டியுடன்

எப்போதும் இணைந்து
நிற்கும் இப் பெருமான்,
ஒருவன் தான்' என வேதம்
சொல்வதால், குதர்க்கம்
செய்யாமல் [இரண்டு

எப்படி ஒன்றாகும் என
வாதமேதும் செய்யாமல்]
இப்பொருளை இப்படியே
ஏற்றுக்கொள்ள வேணும்.”

ஆகையால் ஸ்ருதி- ஸ்ம்ருதி- பாஞ்சராத்திர- ஸத்
ஸம்ப்ரதாயாதி₃ ஸித்த₃மான[உண்டான] இவ்வர்த்த₂ம்
ஒருவராலும், ஒரு ஹேதுவாலும்[காரணத்தாலும்] சலிப்
பிக்க [அசைக்க] வொண்ணாது.

இவ்வளவால்,
வேதம்/ அதை ஒட்டிய
ஸ்ம்ருதிகள்/ பகவச் சாஸ்
த்ரமான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்
ரம்/ ஸம்ப்ரதாயப் பெரி
யோர்களின் அருளிச்
செயல்கள் – இத்தனையும்
ஒரு குரலாகச் சொல்வ
தான, 'ஸ்ரீ-விஸிஷ்டனான
எம்பெருமானே மோக்ஷ-
காரணம்', என்பதை எவ
ராலும்/ எந்த வாதத்தாலும்
அசைக்க முடியாது. [பர
தே³வதா பாரமார்த்² யாதி⁴

காரத்தின் ஆரம்ப⁴ ஸ்லோ
கத்தில் ' .... த்ரய்யந்தை:
ஏக கண்டை²: தத³நுகு³ண
மநு வ்யாஸ முக்²யோக்
திபி⁴ஸ்ச, ஸ்ரீமாந் நாரா
யண: ந: பதி: அகி²ல தநு:
முக்தித³: முக்த போக்³ய:.'
{பிராட்டியுடன் சேர்ந்த
வனாக, அனைத்தையும்
தனக்கு உடலாகக்
கொண்ட நாராயணனே,
மோக்ஷத்தை அளிப்பவ

னும், முக்தர்களால் அநுப
விக்கப்படுபவனுமாவான்
- இப்படி ஒரே குரலில்
சொல்வது, வேதங்களும்
அதை ஒட்டிய மநு-

வ்யாஸர் போன்ற பெரி
யோர்களின் வாக்கும்)
என ஸாதித்ததை இங்கு
கூட்டிக் கொள்ளவும்]

“அர்த்த₂ ஸ்வபா₄வ அநுஷ்டா₂ந லோகத்₃ருஷ்டி
கு₃ருக்திபி₄: | ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி₃ப₄யாம் ஸம்ஸித்₃த₄ம்
க₄டகத்வம் ஸ்ரியோ விது₃:” ; “லக்ஷமீ: புருஷகாரத்வே
நிர்தி₃ஷ்டா பரமர்ஷிபி₄:.”

இதை, ப்ரமாணங்
களால் நிரூபிக்கிறார் :
[மோக்ஷம் விரும்பும் நம
க்கு, வேண்டியதைத்
தலைக்கட்டிக் கொடுக்க
வல்ல எம்பெருமானை,
நம்மால் ஆசிரயிக்கும்படி
நிற்கப் பண்ண வேணுமல்
லவா; அதற்கு உபாயமாக
நிற்பவனை 'புருஷகாரம்'
என்பர். இப் 'புருஷகா
ரம்', மோக்ஷ பலனை
நாம்பெறுவதற்கு தொடர்-
காரணமாகும். 'புருஷகார

பூதையாக, பிராட்டி இரு
ப்பதை ஸ்தாபிக்கிறது
இந்த முதல் ப்ரமாணம்.
இதற்கான ஆறு காரணங்
கள் :- பெயரின் பொரு
ளால் கிடைப்பது/ முன்
னோர்கள் செய்து காட்டி
யது/ உலக நடப்புப்படி
ஆவது/ ஆழ்வார் முதலா
னோரின் பாசுரம்/ வேதம்
/ ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வது -
இதன் விளக்கம் த்³வயா
தி⁴காரத்தில் காண்க.

அர்த்த₂ஸ்வபா₄வம் = 'ஸ்ரீ' என்ற சொல், நம் மால் அடையப்படுகிறாள் [ஸ்ரீயதே] ; நமக்காக எம்பெருமானை ஆஸ்ரயி க்கிறாள் [ஸ்ரயதே], என்ற பொருள்களைத் தரும். ஆஸ்ரிதர் விஷயத்தில் வாத்ஸல்யம் மிக்கவள்/ தன் அன்புக்கு உரியவள்; ஆக அவளுடைய பரி வரையை எம்பெருமா னால் மறுக்கவொண் ணாது, எனத் தெரிகிறது.

அநுஷ்டா₂நம் = முன் னோர்களின் நடத்தை - இளைய பெருமானான இலக்குவன், ஸீதையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, அண்ணன் இராமனிடம் ப்ரார்த்தித்ததை [ஸீதா ஸமசஷம் காசுத்ஸ்த²ம் இத³ம் வசந மப்³ரவீத் -

ரா.3.15.6]; இதிஹாஸ- புராணங்கள் பேசும்.

லோகத்₃ருஷ்டி: = உலக நடப்பு. மிகுந்த குற்றம் புரிந்தவராயினும், அந்தப் புர மக்களை அரசன் மன் னிப்பதுபோல், பிராட்டி யும் அவளுக்குப் பிரிய மான நம் விஷயத்திலும் தண்டிப்பது என்பதையே அறியாதவள் [நித்யம் அஜ்ஞாத நிக்³ரஹாம்].

கு₃ருக்தி = ஆழ்வார் முத லானோரின் பாசுரங்கள் [உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் இடங்கொள் மூவுல கும்தொழ இருந்தருளாய் - திருவாய். 9.2.3]

ஸ்ருதி = தேவர்களால் அடையப்படுபவள் [தே³வ ஜுஷ்டாம்]

ஸ்ம்ருதி = ஸௌநகர்
போன்றோர் உரைத்தது
[வாச:பரம் ப்ரார்த்த²யிதா
ப்ரபத்³யேத் நியத: ஸ்ரியம்

இவ்வாறான காரணங்களால், பிராட்டி 'புருஷகாரபூதையாவது, தத்துவத்தை அறிந்தோரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

[இதை ஒட்டி, "அர்த்த²ஸ்வபா⁴வ அநுஷ்டா²நலோகத்³ருஷ்டி கு³ருக்திபி⁴: | ஸ்ருத்யா ஸ்ம்ருத்யாச ஸம்ஸித்தி⁴ம் க⁴டகார்த்த² அவலம்பநம்" என நிசேஷப ரசைஷ வசநம்.]

"ஸ்ரியம் க₄டக பா₄வேந ப்ரபத்₃ய ப்ரத₂மம் தத:"

"ஸ்ரீமந்நாராயணஸ்யாங்க₄ரி ப₄ஜேதாபீ₄ஷ்டகாங்க்ஷயா" - இத்யாதி₃ ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்தி₄ப்பது.

-பிராட்டி, நமக்காக பரிந்து பேசுபவளாக மஹர்ஷிகளால் குறிக்கப்படுகிறாள்.

- பிராட்டி, நமக்காக பரிந்து பேசுபவள் என்பதினால், முதலில் அடைக்

கலம் புகப்பட வேண்டியவள்.

-விரும்புவதை அடைய ஆசை கொண்டவர்கள், பிராட்டியோடு கூடிய எம்பெருமானைத் துதிக்க வேணும்.

இவ்விடத்தில் சிலர், 'காருண்ய-நுபையான இவள் (விபரீதர்)* அளவாகவும் [கெட்டவருக்கும்கூட] க்ருபார்த்₃ர ஹ்ருத₃யை கருணை ஊறும் மனது உடையவள்] ஆகையாலே இவளிடத்தில் ஸரண வரணம் [காப்பவளாக வரிப்பது] பண்ண வேண்டுவதில்லை' என்றார்கள்.

*இந்த பதம், பார்த்த மூலத்தில் இல்லை. முன்-பின் வாக்கியங்களோடு பொருள் ஒட்டுவதற்காக அடியேனால் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பெரியோர் ஒப்புக்கொள்வார்களாக]

பிராட்டியை வரிக்கத் தேவையில்லை எனும் வாத₃மும், க₂ண்டநமும்:

இத்தனை விளக்கத் தின் பின்னும் சிலர், "பிராட்டி கருணையே உருவெடுத்தவள்; நல் லெண்ணம் இல்லாதவர் பக்கலிலும்கூட அருள வேணும் என்று நெஞ்சில் ஈரம் உள்ளவள். ஆகையால், அவளிடம் 'காப்பாய்' என வேண்டத் தேவையில்லை", என்பர். [குற்றம் செய்துகொண்டே யிருந்த அரக்கிகளை

அனுமனிடமிருந்து காத்தாயே - மாதர் மைதி²லி ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததை²வ ஆர்த்³ராபராத⁴ஸ் த்வயா ரக்ஷந்தயா பவநாதம் ஜாத ... (ஸ்ரீகுண 50) என்ற பட்டர் வாக்கை இங்கு கவனிக்க, என்பர்.]

பதில் : இதனால் 'ராமனை அணுகும் திரளானது, சிறுத்து விட்டது - லகு⁴தரா ராமஸ்ய கோஷ்ட² க்ருதா' என மேலே சொன்னதோடு பொருத்த

மாக, இதை ரஸோக்தி/	தேவையில்லை எனவா
அதிவாதம் என்றே	கிறது' என சொல்லக்
கொள்ளவேணுமே தவிர,	கூடாது.
இத்தால் 'வேண்டத்	

. அது, மந்த்ர-ரத்ந[த்வய மந்த்ரத்தின்] ப்ரத₂ம பத₃ வ்யுத்தபத்தி [முதல் எழுத்துக்கு பிரித்துச் சொல்லும் பொருள்] தத₃நுஸாரி [அதைச்சார்ந்த] ப்ரமாண நிர்தே₃ஸ [மேற்கோள்கள் காட்டுவது] வையர்த்த₂ய ப்ரஸங்க₃ங்களாலே [வீண்போகும் என்பதால்] ஸுதராம் அபஹாஸ்யம் [மிக்க நகைப்புக்கு உரியது].

'பிராட்டி உபாய	பல மேற்கோள்களை
மல்ல' என வாதிகள்	பெரியோர்கள் காட்டி
சொல்வது, த்வய மந்த்ரத்	யுள்ளனர். அவையெல்
தின் 'ஸ்ரீ' என்ற முதல்	லாம், இந்த வாதத்தால்
பதத்தின் பொருளுக்குப்	வீணாக ஆகிவிடும்;
பொருந்தாது. எப்படி	அவைகளை வீண் என்
யெனில் : 'ஸ்ரீயதே, இதி	றால் உலகோர் நம்மைப்
ஸ்ரீ - நம்மால் அடையப்	பார்த்து கை கொட்டி
படுபவள், ஆதலால் ஸ்ரீ	நகைக்க நாம் ஆளா
எனப்படுகிறாள்' எனப்	வோம்.
பொருளாம். இதற்கான	

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹாவதார வ்ருத்தாந்தத்தை [சரித்திரத்தை] இங்கே அநுஸந்தி₄ப்பது [நினைப்பது].

இங்கு, “இரணிய
னைக் கொன்ற பிறகும்
சீற்றம் தணியாமல் நின்ற
சிங்கப்பிராணை ப்ரஹ்மா
தி தேவதைகள், பிராட்டி

யை முன்னிட்டுக்
கொண்டு வேண்டி
நின்றதையும் நினைத்துப்
பார்க்க வேணும்.

‘இவ்விடத்திலே இவளுக்கு ஈஸ்வரேண ஸ்வ
ரூபத: அபி [எம்பெருமானுடன் ஸ்வரூபத்தாலும்] நித்ய ஸம்ஸ்
லேஷம் விவக்ஷிதம் [எப்போதும் சேர்ந்திருப்பது குறிக்கிறது]’
என்று ஸத்துக்கள் [நல்லோர்கள்] அருளிச் செய்வார்கள்.

மேலும், ‘எம்பெரு
மானோடு ஸ்வரூபத்தா
லும் எப்போதும் சேர்ந்து
நிற்பது, பிராட்டியின்
தன்மையாகும் - ஆஹு:
ஸ்வை: அநுரூப-ரூப-

விப⁴வை: கா³டோ⁴ப
கூ³டா⁴நி தே (சதுஸ்.4)’
என்பது, அல்வழக்கில்
நம்மைப் படிய வொட்
டாது செய்யும் ஆள
வந்தார் வாக்கு.

‘ப்ரபந்ந பாரிஜாதத்திலே வரத₃குரூபாத்த [நடாதார்
அம்மாள் மேற்கோள் காட்டிய] விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதா
வசநத்தை இங்கே அநுஸந்தி₄ப்பது.

இன்னும், இவர்க
ளின் பிரியாத தன்மை
யைக் காட்டும், “பிராட்டி
எப்படி என்னால் பரந்து

நிற்கப்பட்டவளோ, அதே
போல் ஈஸ்வரனான
நானும் அவளால் சூழப்

பட்டிருக்கிறேன் - [மயா
வ்யாப்தா ததா² ஸாபி
தயா வ்யாப்தோஹம்
ஈஸ்வர: - ப்ரபந்ந பாரிஜா
தம் 74]" என்னும் விஷ்வக்

ஸேந ஸம்ஹிதையின்
வசநத்தை, ஸ்ரீ நடாதூர்
அம்மாள் கையாண்டிருப்
பதையும் கருத்தில்
கொள்ளவும்.

“ஸ ஏகோ விபு⁴.”[எம்பெருமான் ஒருவனே எங்கும்
பரந்தவன்] இத்யாதி³களில் ‘விபு⁴’ ஸப்³த³ம் நியந்த்ரு-
பரம்[ஆளுகையைக் குறிப்பது]. ஆகையாலே ப்ரக்ருத
பா³த⁴மில்லை [இவ்விடத் தில் தடையில்லை];

கீழே உதாஹரித்த
‘பரந்து நிற்கும் தன்மை
யுடைமை’ என்பதைப்
பற்றி ஒரு ஆக்ஷேபம் -
‘எம்பெருமான் ஒருவன்
தான் அனைத்தையும்
வ்யாபிக்கும் தன்மை
உடையவன் [விபு⁴] எனப்
ப்ரமாணங்கள் சொல்கின்
றன; இரண்டு ‘விபு’
இருக்கமுடியாதாகையால்

பிராட்டியும் ‘விபு’ என
எப்படிச் சொல்ல முடியும்
? என. இதற்கு ஸமாதா
நம் : - இங்கு ‘விபு’ என்
றது, ‘ஆளும் தன்மை
யை’க் குறிப்பதாகும்.
பிராட்டிக்கும் ஆளும்
தன்மை உள்ளதால்,
அவளை ‘விபு’ எனச்
சொன்னதில் எந்தத் தவறு
மில்லை.

இல்லையாகில் ஜ்ஞாந-விபு⁴த்வங்களும் ஸித்³தி⁴யாது
[ஜ்ஞாநத்துக்கு விபுவாயிருப்பது என்பது கிடைக்காது].

-இன்னும், விபு இருக்க, ஜ்ஞாநத்துக்கும்
என்பதற்கு 'எங்கும் பரந்து விபுத்வம் இசைந்திருக்கி
நிற்பதுதான் பொருள்' றோமே; அந்த கணக்
என்று கொண்டாலும், எம் கிலே, இவளுக்கும் விபுத்
பெருமான் விபுவாய் வம் ஒப்புக் கொள்ளலாம்.

அணுத்வே-ஸதி சேதநத்வம், [அணுவாக இருந்து
கொண்டே அறிவுள்ளதாக இருக்கும் தன்மை] **த₃ம்பதி ஸேஷ** [
தம்பதிகளாகிய எம்பெருமானுக்கும் -பிராட்டிக்குமே அடிமையாய்
இருப்பது] **சேதந லக்ஷணமாகக் கடவது.** 'யதா ஸர்வ
க₃தோ விஷ்ணு: ததை₂வேயம் த்₃விஜோத்தம' [அந்தணரில்
சிறந்தவரே! எம்பெருமான் எப்படி எங்கும் பரந்துள்ளானோ, (அ)
எல்லோர்க்கும் அடைக்கலமாக நிற்கிறானோ அவ்விதமே இந்த
பிராட்டியும் - வி.பு.1.8.17] **இத்யாதி₃களை இங்கே
அநுஸந்தி₄ப்பது.**

இவ்வளவால் தீர்
வது : 'அணுவாக இருந்து
கொண்டே அறிவுள்ளதாக
இருக்கும் தன்மையுடை
யது - சேதநத்வம்' என்று
சொல்கிறோமல்லவா;
அதோடு 'தம்பதிகளாகிய
எம்பெருமானுக்கும்-பிரா
ட்டிக்குமே அடிமையாய்

இருப்பது' என்பதையும்
சேதநனின் லக்ஷணத்தில்
கூட்டிக்கொள்ள வேணும்,
என்பதே. இதற்குப் ப்ரமா
ணமாக, 'யதா ஸர்வ
க₃தோ விஷ்ணு:' எனும்
ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண
ஸ்ரீலோகத்தைக் காண்க.

ஈஸ்வரனைப் போலே இவளையும் 'ஸூக்ஷ்மை' என்றால் - அவ்யாஹத ஸர்வாந்த: ப்ரவேஸ ஸமர்த்தை₂ [தடையின்றி எங்கும் உட்புகக்கூடிய திறனுடையவள்] - என்றதாம்.

'இவளை விபு என் கிறீர்'; ஆனால், இவள் ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பவள் என சில வசநங்கள் உள்ளனவே' என வேறொரு கேள்வி.

இதற்கு, 'இவள் ஸூக்ஷ்மை என்றது, அளவில் மிகச் சிறியவள் எனும் பொருளில் அல்ல; அணு எனும் வஸ்து, மற்ற எல்லா வஸ்துக்களினுள் ளும் புகுரத் திறனுள்ளது அல்லவா; அதுபோல பிராட்டியும் புகுரத் திறன்

உள்ளவள் எனும் கருத் துடையதே. புகருவதே, அவ்வஸ்துவை நியமிப்ப தற்காகவே- அணுவான ஜீவன், ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து அதை நியமனம் செய்வதைப் பார்க்கிறோ மல்லவா! அதுபோல இவ ளும் "எல்லா வஸ்துக்க ளையும் ஆணையிட்டு நடத்தத் தடையற்ற திறனுள்ளவள்" எனும் கருத்தில், ஸூக்ஷ்மை எனச் சொல்லிற்று.

-“விபு₄வீ ச” [எங்கும் பரந்தவள்] என்று அபி₄யுக்தர் சொன்னார்கள்.

-“வந்தே₃ ஸர்வக₃தாம் விஷ்ணு வல்லபா₄ம் விஸ்வ ரூபிணீம்”, [எங்கும் நிறைந்தவளும், யாவுமாக இருப்பவளும் 'எம் பெருமானுக்கு இனியவளும்'] என்று ஜீயர் அருளிச்செய்தார்.

-“ஸ்ரீரீதி விஸ்வ வ்யாபிநீ லக்ஷ்மீ: அபி₄தீ₄யதே | ததா₂ விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதாதி₃ஷு அபி₄தீ₄யதே |”[உலகெங்கும் பரந்த பிராட்டி, ஸ்ரீ என அறியப்படுகிறாள்; இவ்விதமே விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை முதலியவற்றால் அறியப்படுகிறாள்] என்று இவளுடைய விபு₄த்வத்தை அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானாரும் த்₃வய விவரணத்திலே ஸமர்த்தி₂த்தார்.

பிராட்டி ‘விபு’, என நிருபிக்க, மேலும் பல ப்ரமாணங்கள் :

- அவளை ‘விப்வீ ச’ என அபியுக்தர் சொல்கிறார்;
- ‘எங்கும் நிறைந்தவளும், யாவுமாக இருப்பவளும் எம்பெருமானுக்கு இனியவளும்’ என்று நஞ்ஜீயர்

ஸாதிக்கிறார்.

- ‘உலகெங்கும் பரந்த பிராட்டி, ஸ்ரீ என அறியப்படுகிறாள்; இவ்விதமே விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை சொல்லும்’ என அருளாளப் பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளுகிறார்

-முகுந்த₃ப் பெருமானும் ‘தத்வ நிருபணத்தில், “ஸ்ரீரீபி நாராயணவத ஏவ ஸ்வரூபேண கு₃ணதம்ச விப்₄வீ - யதா₂ ஆஹ பராஸர: ‘யதா₂ ஸர்வ க₃தோ விஷ்ணு: ததை₂வேயம்’ இதி” [எம்பெருமானைப்போல பிராட்டியும் ஸ்வரூபத்தாலும்/ குணத்தாலும் எங்கும் பரந்தவள்; இதை பராஸரர் விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்கிறார்] என்று ஸ்பஷ்டமாக [தெளிவாக] இவளுடைய விபு₄த்வத்தை உபபாதி₃த்தார் [காட்டினார்].

-கடாம்புப் பெருமானும் “தஸ்மாத் ஸ்வரூபத: ஸ்வபா₄வ

தம்ச ஸ்ரியா வ்யாப்த: பரமபுருஷ இதி ஸித்த₃த₄ம்” [ஆக, பிராட்டியுடன் கூடியவனான எம்பெருமான், ஸ்வரூபத்தாலும்/ ஸ்வபாவத்தாலும் எங்கும் நிறைந்தவன் என்பது தீர்வு] என்று 'மிது₂ந நிர்ணய'த்தில் விஸ்தரமாக ப்ரதிபாதி₃த்தார்.

-‘எம்பெருமானைப் போல வே பிராட்டியும் ஸ்வரூபத்தாலும்/ குணத்தாலும் எங்கும் பரந்தவன்; இதை பராஸரர் விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்கிறார்’ என்கிறார், முகுந்தப் பெருமாள்.

-‘பிராட்டியுடன் கூடியவனான எம்பெருமான், ஸ்வரூபத்தாலும்/ ஸ்வபாவத்தாலும் எங்கும் நிறைந்தவன் என்பது தீர்வு’ என, கடாம்புப் பெருமானும் விளக்கினார்.

சோமாசியாண்டாண்டானும் 'தத்வ ஸங்க்₃ரஹ'த்தில், - “ஸேயம் ஸ்ரீ: ப₄க₃வான் இவ முமுக்ஷுபாஸ்யா ஸர்வ வ்யாபிநீ ச இதி அவக₃ம்யதே | மோக்ஷோபாய ஜ்ஞாந விஷயீபு₄தஸ்ய ப₄க₃வத: ஸ்ரீநிவாஸத்வே விஸேஷணாத் || ஸ்ரீயதே இதி ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயதாயா: ஸ்ரீஸப்₃த₃த ஏவ ப்ரதிபாத₃நாத் |;

வேதார்த்த₂ ஸங்க்ரஹே ப₄க₃வத் பா₄ஷ்யகாரை: - “ப₄க₃வத் ஸ்வரூப அநுரூபத்வஸ்ய லக்ஷம்யா: ப்ரதிபாத₃நாத் |”.

“ஐஸ்வர்யமபி கைவல்யம் ப₄க₃வத் ப்ராப்திமேவ ச | த₃த₃தி பஜதாம் ஏஷா த₃யிதா பரமாத்மந: || தயா பரேண பும்ஸேவ வ்யாப்தம் ஏதத் சராசரம் | தயா தேநாபி ரஹிதம் வித்யதே நது கிஞ்சன ||

ப்ரீதா ஸா ஸரணாக₃த்யா ஸஹைவ பரமாத்மநா |
 போ₄கா₃ந் அபவர்க₃ம் ச விதரதி அநுகம்பயா ||
 ஜ்ஞாநதஸ்ச ஸ்வரூபேண விஸ்வம் வ்யாப்ய
 வ்யவஸ்தி₂ தாம் | ஜ்ஞாநதஸ்ச ஸ்வரூபேண வ்யாப்ய
 தே₃வ: ஸ்தி₂தோ ஹரி: ||
 வ்யாப்த: ப்ரியாபி₄: அந்யாபி₄: ஜ்ஞாநத: பரமேஸ்வர: |
 ந ஸ்வரூபத இத்யேஷ விசேஷோ ஹி ஸ்ரியோ₃ந்யோ:
 ஸ்ரிய: புருஷகாரத்வ ஸ்த்ரீத்வாத்யா பே₄த₃கா ஹரே: |
 பத்ய: த₃ண்ட₃த₄ரத்வாத்யா: வதா₃ந்யத்வாத்ய: ஸமா: ||”
 இத்யாதி₃ லக்ஷமீதந்த்ர பரிஸிஷ்ட பா₄ரத்₃வாஜ
 ஸம்ஹிதா பரிஸிஷ்ட வசனை.
 “உக்தார்த்த₂ த்₃வ்யஸ்யாபி ப்ரதிபாத₃நாத்” என்று
 ஸப்ரமாணமாக லக்ஷமீ ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்தார்.

-ஸோமயாஜி ஆண்
 டானின் விவரணம்
 இதோ: “ அந்த உபாஸநத்
 துக்கு விஷயமான ஸ்ரீநி
 வாஸனுடன் எப்போதும்
 கூடியிருப்பவள் என்ப
 தால், மோக்ஷம் விரும்பு
 பவர்களால் எம்பெருமா
 ணைப்போலே இந்த
 பிராட்டி, மோக்ஷத்திற்
 கான அறிவுக்கு விஷய
 மான எம்பெருமான்
 ஸ்ரீநிவாஸனின் விசேஷ

ணமாக உபாஸிக்கத்
 தகுந்தவள்/ எங்கும் பரந்த
 வள் என எண்ணப்படு
 கிறாள். மேலும், ‘ஸ்ரீயதே
 இதி ஸ்ரீ:’ என்பதனால்
 கிடைக்கும் பொருளில்,
 ‘அடையப்படுபவள்’ என்ப
 தை, பெயரே காட்டும்.
 வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்
 தில் எம்பெருமானாரா
 லும், ‘பகவானின் ஸ்வரூ
 பத்துக்குப் பொருத்தமா

னது, பிரட்டியின் ஸ்வரூபம்' என்று குறிக்கும் வேத வாக்கியங்களான 'ஹரீஸ்ரீச தே லக்ஷ்மீஸ்ரீச பத்ந்யெள்' ; அஸ்ய ஈசாநா ஜகத: விஷ்ணு பத்நீ' என்பவை உதாஹரிக்கப்பட்டன.

லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் அடங்கிய பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில், 'எம்பெருமானின் ப்ரிய-மனைவியான பிராட்டி, தன்னை வணங்குபவர்க்கு செல்வம்-கைவல்யம்-மோக்ஷம் என்ற அனைத்தையும் வழங்குபவள். எம்பெருமானைப் போலவே இவ்வுலகனைத்தும் அவளால் சூழப்பட்டது; அவர்கள் இருவராலும் சூழப்படாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை. ஸரணாகதியால், எம்பெருமானோடு சேர்ந்து அவளும் மகிழ்ந்தவளாய், கருணை

யினால் இவ்வுலகிலும்-மேலுலகிலும் அநுபவங்களை அளிக்கிறாள். தன் ஸ்வரூபத்தாலும் - ஜ்ஞாநத்தாலும் உலகைச் சூழ்ந்து நடத்துகிறாள். ஹரியும் இப்படியேதானே ஸ்வரூபத்தாலும்-ஜ்ஞாநத்தாலும் உலகைச் சூழ்ந்து இருக்கிறான்.

மேலும், பிராட்டியினுடையவும்/ மற்றவர்களினுடையவும் ஜ்ஞாநத்தால் எம்பெருமான் சூழப்பட்டிருக்கிறான் [ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாகிறான்]. இதில், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பிராட்டிக்கு உள்ள தனித்தன்மை [விஸேஷம்] என்ன என்றால் - மற்றவர்கள், தங்கள் ஜ்ஞாநத்தால் மட்டுமே சூழ்கிறார்கள் [ஸ்வரூபத்தால் அல்ல

]; பிராட்டியோ, தன் ஜ்ஞா நத்தால் மட்டுமல்லாமல் ஸ்வரூபத்தாலும் எம்பெருமானைச் சூழ்ந்திருக்கிறாள்.

ஹரியைக் காட்டிலும் இவள் வேறுபட்டிருப்பது, 'பெண்களுக்கே உரிய தன்மையாலும் / பரிந்துபேசும் குணத்தாலும்'. இவளைக் காட்டிலும் பகவான் வேறுபட்டிருப்பது, 'தண்டிப்பது'

போன்ற குணமுடைமையால். மற்றபடி 'கருணை/ப்ரியமாகப் பேசுவது' போன்ற குணங்கள் இருவருக்கும் பொதுவானதே' எனச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதம் எடுத்த 'வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ/ பரத்வாஜ ஸம்ஹிதை' ஆகிய இரண்டு மேற்கோள்களாலும், பிராட்டியின் ஸ்வரூபம் 'இன்னது' என நிரூபிக்கப்பட்டது"

-ஆழ்வானும் [ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஸ்ரர் என்ற கூரத்தாழ்வானும்] 'மந்த்ர விவரண'த்திலே - 'அத்ர அயம் அகார: 'அவ= ரக்ஷணே' இதி தா₄தோ: நிஷ்பந்ந: பரம புருஷம் அபி₄த₃தா₃தி | அத்ர ஸ்ரீமத்த்வம் விவக்ஷிதம், ஸ்ரீமத ஏவ ரக்ஷகத்வாத் |" என்று திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் அருளிச்செய்து; த்₃வய ப்ரகரணத்திலும், 'மந்த்ரா பி₄ப்ரேதம் ப₄க்₃வதோ ரக்ஷகத்வ உபயுக்தம் விஸேஷம் அத்ர கண்ட₂த: உபாத₄த்தே 'ஸ்ரீமத்' பதே₃ந | ப்ராப்யத்வமிவ, ப்ராபகத்வமபி ஹி ஸ்ரீமத ஏவ | ஸ்ரீமாந் ஏவ ஹி ரக்ஷகோ ப₄வதி" என்று அருளிச்செய்தார்.

-ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வா
னின் விவரணம் இவ்வா
றாம் - “திரு மந்த்ரத்தில்
ப்ரணவத்தின் முதலில்
உள்ள ‘அ’ என்பது, ‘அவ
= காப்பாற்றுவது’ எனப்
பொருளாய், காப்பவனா
ன பரம புருஷனைச்
சொல்லும். இவ்விதம்
காப்பவன், பிராட்டியை
உடையவன் என்பதும்
குறிக்கப்படுகிறது - ஏனெ
னில், தேவத்வம் / ரக்ஷகத்
வம்- என்பது திருவுடன்
சேர்ந்தவனுக்கே (‘ஸ்ரத்³
த⁴யா தே³வ: தே³வத்வம்
அஸ்நுதே’; ‘திருவில்லாத்

தேவரைத் தேரேன்மின்
தேவு’ என்பவைகளை
நினைக்கவும்) உள்ளது.
மேலும், த்வய மந்த்ரத்தி
லுள்ள ‘ஸ்ரீமத்’ என்ற
பதம், மந்த்ரத்தில் சொல்ல
ப்பட்ட நாராயணனுக்கு
‘காப்பதற்குப் பொருத்த
மான விஸேஷணமாக’
சொல்லாலேயே தெரிவிக்
கிறது. அதாவது, அடைய
ப்படுபவனாக இருப்பது
போல், அடைவிப்பவனா
கவும் உள்ள தன்மை,
பிராட்டியோடு சேர்ந்தவ
னுக்கே. ஆக ‘பிராட்
டியை உடையவனே,
ரக்ஷகனாக ஆவான்”.

அவர்தாமே ‘ஸாரீரக ஸாரத்தில், ‘ஆனந்தா₃தய:
ப்ரதாநஸ்ய’ என்ற ஸூத்ரத்தில், ஆதி ஸப்தேந அத்ர
ஸ்வரூப-நிருபகம் ஸ்ரிய:பதித்வம் ச பராம்ருஸ்யதே |
அத: ஸ்வரூப-நிருபகத்வாத், யத்ர யத்ர ப₄க₃வாந்
அபி₄தீ₄யதே தத்ர தத்ர ஸ்ரீரபி | ததா₂ ச ‘ஸகல
ப₂லப்ரதோ₃ ஹி விஷ்ணு:’ [விஷ்ணு த₄ர்மம்]. ‘ப₂லம் அத:’

இத்யாதி₃ஷு அபி, ஸா தத்₃ விஸேஷணம் ப₄வதீதி |
ததே₃வம் ப₄க₃வத இவ அஸ்யா அபி ஸகல ப₂ல-
ஸாத₄நத்வமபி' என்று மோகேஷாபாய த்வத்தை
[மோகஷத்துக்கு உபாயமாவதை] அருளிச் செய்தார்.

‘ஆனந்தா₃தய: ப்ர
தா³நஸ்ய’ [3.3.11] என
ஒரு ப்ரஹ்ம ஸுத்ரம்.
இதற்கு, “ப்ரதாநமான
[குணியான] ப்ரஹ்மம்,
ப்ரஹ்மவித்யைகள் அனை
த்திலும் ஒன்றாகவே இரு
ப்பதால், குணியின் ஸ்வ
ரூப-நிரூபக தர்மங்களான
ஆனந்தம் முதலியவை
களை எல்லா ப்ரஹ்ம
வித்யைகளிலும் சேர்த்துக்
கொள்ளவேண்டியதுதான்
; ஏனென்றால் கு³ணியை
விட்டு கு³ணம் தனித்து
இருக்காதல்லவா !” என
பாஷ்யத்தில் விளக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

ஆழ்வானே, தனது
‘ஸாரீரக ஸாரத்தில்’,
இதின் வ்யாக்யான கட்ட
த்தில், “எம்பெருமானின்
ஸ்வரூபத்தை நிரூபிப்ப
தான தன்மையாக பிரா
ட்டி இருப்பதால், எங்
கெங்கெல்லாம் அவன்
சொல்லப்படுகிறானோ,
அங்கே பிராட்டியும்
சொல்லப்படுகிறான்;
ஆகையாலே, ‘அனைத்து
பலன்களையும் அளிப்ப
வன் விஷ்ணுவே’ [மாங்க
ல்ய ஸ்தவம் 49] எனவும்;
அதே கருத்தைச் சொல்
லும் ‘ப₂லம் அத:’ [ப்ரஹ்ம
ஸுத்ரம் 3.2.37] என்பன
போன்ற இடங்களிலும்
எம்பெருமானைச்சொன்ன

போதிலும், அவனுடைய விசேஷணமாக பிராட்டியும் இருக்கிறாள் எனத் தான் கொள்ள வேண்டும். பகவானைப் போலவே இவளும் 'எல்லா பலன்

களையும் அளிக்கும் உபாயம்' என்பதால், இவளும் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக ஆகிறாள்." என அருளினார்.

“நிகரில் புகழாய்” - என்று வாத்ஸல்யம் சொல்லப்படுகிறது. 'தோ₃ஷ போ₄க்₃யத்வம் [குற்றங்களையே விரும்பி ஏற்பது] - வாத்ஸல்யம்' என்றில், தோ₃ஷங்கள் உபாதே₃யங்களாம் [கைக் கொள்ளத்தக்கவை ஆகும்].

பாசுர-எச்சத்தின் விரிவு:

இனி, எடுத்துக் கொண்டுள்ள பாசுரத்தின் மற்ற பதங்களுக்கு வ்யாக்யாநம் அருளுகிறார் :

“நிகரில் புகழாய்” = இணையற்ற புகழோன், எனச் சொல்லும் இதற்கு, வாத்ஸல்யம் - 'கன்றுக்குட்டிமேல், தாய்ப் பசுவுக்கு உள்ள பாசம் [வத்ஸலஸ்ய பாவ:] - எனப் பொருள்.

இதைவைத்து 'தாய்ப்பசு, அப்போது ஈன்ற தன்கன்றின் மேல் இருக்கும்வழும்பை (அழுக்கை) நக்கி எடுப்பதைப் பார்க்கிறோம்; இதனால் 'பசு, கன்றுக்குள்ள தோஷங்களை விரும்புகிறது' எனத் தானே ஆகிறது. அது போல நம்மிடத்திலுள்ள குற்றங்களை பகவான் விரும்பி ஏற்கிறான்' என 'வாத்ஸல்ய'த்துக்குச் சிலர் மிகையாகச் சொல்வர்.

இதை ஒப்பினால், 'குற்றங்
களை நாம் செய்தே ஆக
வேணும்' எனத் தீர்ந்து

விடும் !! ஏனெனில், நம்
குற்றங்கள்தான் எம்பெரு
மானுக்குப் பிடிக்குமே !

'தோ₃ஷ அத₃ர்ஸித்வம்' [குற்றம் பாராமை] என்றில், ஸார்வ
ஜ்ஞ ப்ரதிபாத₃க ஸ்ருதி-ஸ்ம்ருதிகள் விரோதி₄க்கும்:-

'வாத்ஸல்ய'த்துக்கு
'தோஷம் காணாமை என்
பது பொருள்' என்றாலோ,
எம்பெருமான் 'அனைத்
தையும் அறியும் திறனுள்
எவன்' எனச் சொல்லும்
வேத-ஸ்ம்ருதிகளுக்கு
முரண்படுமே, என்பர்
சிலர். [மேலும் 'தயாஸ்தக'
ஸ்தோத்ரத்தில் 'பக்த
தோஷேஷு அதர்ஸநம்'
என ஸ்வாமி தேசிகள்
ஸாதித்திருக்கிறாரே என
கேட்கலாம். இதற்கு பதில்
: அதே ஸ்லோகத்தில்,
'பா⁴விதம்' - நடிக்கிறார் -

எனச் சொன்னதிலிருந்து,
உண்மையில் அறியாமல்
இல்லை, என்பது ஸுஸ்
பஷ்டம். இவ்வளவால்,
ஸ்ருதி -ஸ்ம்ருதிகளுக்கும்
விரோதம் இல்லையே !

பின்பு, எப்படித்தான்
பொருள் கொள்வது ?
எனில், 'அடியவர்களின்
குற்றங்களைப் பொருட்
படுத்தாது இருக்கச் செய்
யும் அன்பு' எனச் சொல்ல
வேணும். இப்படிச் சொல்
வது, எம்பெருமானின்
இணையற்ற புகழைத்
தானே குறிக்கிறது !

ஐகச்ச₂ரீரகனான [உலகை உடலாகக் கொண்ட]

ஸர்வேஸ்வரனை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே [காட்டுவதாலே] 'ஸாரீரகம்' எனப் பெயர் பெற்ற ப்₃ரஹ்ம-மீமாம்ஸைக்கு இது தாத்பர்ய விஷயமாய் [கருத்தாக]க்கொண்டு முமுகூ₄க்களுக்கு நித்ய அநுபா₄வ்யமாயிருக்கும்.

அனைத்தையும் தனக்கு ஸரீரமாகக் கொண்டவனாக எம்பெருமானைக் காட்டுகிறது என்பதால், ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஆராயும் ஸாஸ்த்ரத்தை 'ஸாரீரகம்' என்பர். ஸரீரமாகிற நம்மேல் அன்பு கொள்ளாமல் ஸரீரி

[பகவான்] இருப்பனோ ! இப்படிப்பட்ட 'அடியவர்களின் குற்றங்களைப் பொருட்படுத்தாது இருக்கும் அன்பு' என்ற இணையற்ற குணம்தான், மோக்ஷத்தில் ஆசையுள்ள நம்மால், எப்போதும் விரும்பத்தக்கதாகும்.

“உலக மூன்றுடையாய்” என்று ஸ்வாமித்வம் சொல்லுகிறது. ஸ்வாமியிறே ஸ்வ-ரக்ஷண-ப்ரவ்ருத்தி அர்ஹன் [தானே காப்பாற்ற முயலத் தகுதியுடையவன்].

“உலக மூன்றுடையாய்” = எம்பெருமான் 'அனைத்தையும் உடையவன்' எனப்படுகிறது. இதனால் 'உடைமை அனைத்தையும் காப்பதற்கு உரிமையுள்ளவன்' என்றாகிறது.

[‘உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கை...ப்ராப்தமிறே’ – என ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில் ஸ்வாமி தேஸிகன் ஸாதிக் கிறார்]

“என்னை ஆள்வானே” என்று ஸௌஸீல்யம் ப்ரதிபாதி₃க்கப்படுகிறது. இது ‘மஹதோ மந்தை₃: ஸஹ நீர்ந்த₄ர ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபா₄வமிறே’ [கீழாரோடு இரண்டறக் கலக்கும் பெரியவனின் தன்மை]. இது, ஸர்வாதி₄ காரமான ந்யாஸத்தை [அனைவர்க்கும் தகுதியுள்ள ஸரணாகதியை] உட்கொண்டிருக்கிறபடியை வித்₃யாபே₄த₃ அதி₄கரணத்திலும் [ப்ர.ஸௌ] விகல்பாதி₄கரணத்திலும் [ப்ர.ஸௌ] ஸுஸ்பஷ்டமாக [மிகத் தெளிவாக]க் காணலாம்.

“என்னை ஆள்வானே” = இத்தால் ஸௌஸீல்யம் எனும் குணம் சொல்கிறது. இதுதான், கீழாரோடு இரண்டறக் கலக்கும் பெரியவனின் தன்மை. இக்குணம், அனைவரும் அவனை அடைக்கலம் புக உறுப்பாய் இருக்கிறது.

ப்ரஹம ஸூத்ரத்தில்-வித்₃யாபே₄த₃ அதி₄கரணத்தில் [3.3.24], “பகவானை அடைய வித்யைகள் ஒன்றல்ல – பலவான

வை” என்றும்; விகல்பாதி₄கரணத்தில் -[3.3.25] “அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைச் செய்யவேணும்” மென்றும் சொல்கிற தருணத்தில், ந்யாஸ வித்யையும் [ஸரணாகதியும்] அவற்றுள் ஒன்று என பாஷ்யத்தில் கண்டிருக்கிறது. நாம் இதைச் செய்வதற்கு, எம் பெருமானின் ஸௌஸீல்யம் என்ற குணம் முக்கிய உறுப்பாயிருக்கிறது என்பது தெளிவாக சொல்லப்பட்டது.

ஸௌஸீல்யம் “திருவேங்கடத்தானே” என்று சொல்

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

லப்படுகிறது. இது அர்ச்சாவதார ப்ரதிபாத₃க [காட்டும்] ஸ்ருதி-ஸம்ருதி பா₄க₃த்திலும், 'விவக்ஷித கு₃ண உபபத்தே₃ஸ்ச' இத்யாதி₃ ஸூத்ரம் [ப்ர.ஸூ. 1.2.2] தன்னிலும் ப்ரஸித்₃த₄ம்.

“திருவேங்கடத்தானே”= இத்தால் ஸௌலப்பயம் சொல்கிறது. லீலா-விபூதியில் உள்ளோரும்கூட, எப்போதும், எளிதில் வணங்கவும்/ ஸரணடையவும், வேங்கடத்தில் அர்ச்சாவதார ரூபமாக நித்ய வாஸம் செய்து ‘அணுக

எளியனாம்படி நிற்கும்’ தன்மை சொல்லப்பட்டது. இதை, பல இடங்களில் வேதத்திலும்/ ஸம்ருதிகளிலும் காணலாம். ‘விவக்ஷித கு₃ண உபபத்தே₃ஸ்ச’ [ப்ர.ஸூ.1.2.2] எனும் ஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“புகுந்தேன்” என்று ப₄ரஸமர்ப்பணம் வ்யஞ்ஜிதம் [குறிக்கப்பட்டது] ஆயிற்று. த₃ங்கமான [அதன் அங்கமான] விஸ்வாஸமும் இவ்விடத்திலே கண்டோ₂க்தம் [வெளிப்படை].

“புகுந்தேன்” = அங்கியான, ‘நம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை, எம்பெருமானிடம் வைப்பதைக்’ குறிக்கிறது. மேலும், இத்தாலே அடிபணிபவர்க்கு

இருக்கும், ‘நிச்சயம் நம்மை எம்பெருமான் காப்பான்’ எனும் தீர்ந்த நம்பிக்கை, மஹாவிஸ்வாஸம், சொல்கிறது.

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

ப்ராதிகூல்ய-வர்ஜநமும், ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பமும்
அடியை [திருவடியை] நினைத்தாலே தோன்றும்.

ப்ராதிகூல்ய-வர்ஜநமும்,
ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பமும் :
அங்கங்களான இவை -
'அடிக் கீழ்' என்பதில்
புதைந்த பொருள். நமக்கு
அபயமளிப்பதாயும்/ அணு
க எளியதாயும்/ மிகவும்
இனியதாயும் இருப்பவை
எம்பெருமானின் திருவடி

த் தாமரைகள். இதை
உடைய எம்பெருமானு
க்கு 'நல்லதையே செய்வ
தையும்/ அவனுக்குப்
பிடிக்காததை அறவே
விடுவதையும்' நாம் கைக்
கொள்ள நினைப்பது
இயற்கைதானே !

“புகலொன்றில்லா” என்று கார்ப்பண்யமும் உக்த
மாயிற்று [சொல்லப்பட்டது].

“புகலொன்றில்லா” =
வேறு கதியில்லை என்ப
தால், பக்தி யோகம் செய்

வதில் நம் தகுதியின்மை -
கார்ப்பண்யம் - வெளிப்
படை.

அங்கி₃ தோன்றுகிறவிடத்தில் கோ₃ப்த்ருத்வ-
வரணம் தோன்றும்.

“காப்பவனாக ஆ
வாய்” என்று வேண்டுவது
எனும் அங்கமான கோப்த்

ருத்வ-வரணம், 'புகுந்
தேன்' எனச் சொன்ன
அங்கியிலேயே உள்ளடக்

கம் ஆகும் [கீழேயே சொல்லப்பட்டதாம்].

இவையெல்லாம் யாமுநாதி₃ [ஆளவந்தார் முதலோரின்] ஸரணாக₃திகளிலும் உண்டென்று ஸ்தோத்ர-பா₄ஷ்ய / ஸ்ரீமத்₃ ரஹஸ்ய த்ரயஸார / அப₄யப்ரதா₃ந ஸாராதி₃ களிலே ப்ரபஞ்சித்தோம் [விரித்துரைத்தோம்].

இப்பாகரத்தின் வாயிலாக விவரித்த ப்ரபத்தியின் அங்கங்கள்/ அங்கியெல்லாம், ஆளவந்தார் முதலான பெரியோர்கள் அநுஷ்டித்த ஸரணாகதியில் முழுமையாக உள்ளன, என்பதைத் தன்

ரஹஸ்ய-க்ரந்தங்களான ஸ்தோத்ர-பாஷ்யம்/ ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரம்/ அபயப்ரதாந ஸாரம் முதலானவைகளில் விரிவாகச் சொன்னதாக ஸாதிக்கிறார்.

1)ப₄க்த்யா வ்யாஸாத₃ய: ஸக்தா அஸக்தாஸ்ச ப்ரபத்தி: |

ப்ராப்நுவந்தி பரம் பூர்வே விலம்ப₃ய ஸஹஸா அபரே ||

நிகமந ஸ்லோகங்கள் :

இதுவரை விளக்கியவைகளை நினைவில் கொள்ள எளிதாய், ஸ்வாமி – தன் ஸைலியை

ஒட்டி – எட்டு காரிகை ஸ்லோகங்களாக மேலே அருளிச்செய்கிறார். அவற்றின் பதவுரையும்/ விளக்கமும் :-

1) ஸக்தா: = திறனுள்ள

வர்களான;

வ்யாஸாத்ய: = வ்யா

ஸர் முதலானோர்;

ப₄க்த்யா = பக்தியோகத்தி

னாலும்;

அஸக்தா: = திறனற்ற

மற்றவர்கள்;

ப்ரபத்தி: ச = ப்ரபத்தி

செய்வதினாலும்;

பரம் ப்ராப்நுவந்தி = பரம

புருஷனான எம்பெருமா

னை அடைகிறார்கள்.

அதில்,

பூர்வே = முதலில் சொன்

ன பக்தியோகிகள்;

விலம்ப்ய = தாமதமாக

வும்;

அபரே = மற்றவரான ப்ர

பந்நர்கள்;

ஸஹஸா = தாமத மில்

லாமலும் (அடைகின்றனர்.)

விளக்கம் : பரமபதம்

பெறுவதற்கு இரு உபாய

ங்கள்தான் உண்டு -

ஒன்று பக்தியோகம்;

மற்றொன்று பரந்யாஸம்.

இவ்விரண்டு உபாயத்தி

னாலும், 'அநுபவிக்க

ஆரம்பித்த பாபத்தை'

[ப்ராரப்தத்தை]த் தவிர்த்த

மற்ற பாபங்கள் [ஸஞ்சித

ங்கள்] முழுதுமாக விலகி

விடும்; கிட்டும் பலனும்

ஒன்றேதான்;

ஆகிலும் பக்தியோ

கம் செய்பவன், 'ப்ராரப்த

த்தை' முழுதும் அநுபவித்

துக் கழித்த பின்னரே

மோக்ஷம் பெற முடியும்;

அக்கழிவு எப்போது -

எந்நாளில் / ஆண்டில்/

எப்பிறப்பில் / எந்த யுகத்தில்/ எந்த மந்வந்தரத்தில், என்பது யாருக்கும் தெரியாது; பலனும் தாமதமாகும். அதுவரை பொறுமையாய், தொடர்ந்து பக்தியோகத்தைச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். இப்படி இது கஷ்டத்தைத்தான் தருமா? என்றால், இல்லை; எம்பெருமானைப் பற்றி எப்போதும் எண்ணிக்கொண்டே இருப்பதால், இது தொடக்கம் முதல் மிகவும் இனிமையாய்/ சுவையாய் இருக்கும்.

ப்ரபத்தியோ, செய்வதற்கு எளிது; ஒரேமுறை செய்ய வேண்டியது.

மேலும், 'ஸஞ்சிதங்களோடு கூட, அநுபவிக்க ஒப்புக் கொள்ளாத' பாபங்களையும்/ ப்ரபத்திக்குப் பிறகு 'அறியாமலோ, ப்ராண-ஆபத்திலோ' நேரும் பாபங்களையும் விலக்கி, வேண்டிய பொழுதிலேயே பலனைத் தரும். 'இன்றே இசையின் இணையடி சேர்ப்பர், இனிப் பிறவோம்' என்பது ஸ்வாமியின் வாக்கு. இப்பிறவியின் முடிவில் பலன்வேண்டும் என வேண்டுவார்க்கு அதுவரை பலன் பெறத் தாமதித்தாலும் 'நாள் இழவே போக்கிப் பொருளிழவு இல்லை'.

2)கேநாபி ஸுக்ருதேநார்த்தி: கேஷாஞ்சித் இஹ ஜாயதே |
கேஷாஞ்சித் தத₃பா₄வேந ஸஹஸா ஸா ந ஜாயதே ||

2)இஹ = இவ்வுலகில்;
கேநாபி ஸுக்ருதேந =
ஏதோ ஒரு நல்வினை
யால்;

ஆர்த்தி: = இக் கணத்தி
லேயே மோக்ஷம் வேண்
டும் என்ற துடிப்பு;

கேஷாஞ்சித் ஜாயதே =
எவருக்காவது பிறக்கும்;

கேஷாஞ்சித் = மற்றவர்
க்கு;

தத₃பாவேந = இவ்வித
நல்வினை இல்லாமை
யால்;

ஸா = இத்துடிப்பு;

ஸஹஸா ந ஜாயதே =
உடனே பிறப்பதில்லை.

விளக்கம்: 'இன்றே
இசையின் இணையடி
சேர்ப்பர்' என்றீரே; அப்
படியானால் அனைவரும்
இப்போதே இசைந்து,
மோக்ஷம் பெறலாமே !
பெரும்பாலும் ஏன் அப்
படிச் செய்வதில்லை ?
என வினவலாம். அப்படிக்கே
ட்கவேணும் என, நல்
லறிவு உள்ளவர்க்குத்தான்
தோன்றும்- அதற்கு அடிப்
படையான நல்வினை
இல்லாமையால், கேட்பதி
ல்லை. ஆனாலும், கேட்ட
வர்களும் உண்டு.

3)அதோதி₄காரி பே₄தேந ஸாத₄ந த்₃வய ஸம்ப₄வ: |
ப₂லே து நாநயோ: பே₄த₃: விகல்ப: கில ஸூத்ரித: ||

3)அத: = ஆதலால்;

அதி₄காரி பே₄தேந =
செய்யத் தகுதியுள்ளவர்

களுக்குள் உள்ள வித்யா
ஸத்தைப் பொருத்து;

ஸாத₄ந த்₃வய ஸம்₄வ:
= இவ்விரு உபாயங்க
ளும் நேரும்.

விகல்ப: கில ஸூத்ரித:
= ஸூத்ரத்தில், இரண்
டில் 'இதுவோ/ அதுவோ'
எனச் சொல்லியிருக்கி
றது அல்லவா !

அநயோ: ப₂லே து =
ஆனாலும் இருவர்க்குள்
ளும் பலனைப் பொருத்த
வரையில் ;

ந பே₄த₃: = வித்யாஸ
மில்லை;

விளக்கம் : கீழே, முதல்
காரிகையில் இரு உபாய
ங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன;
இதை 'விகல்பம்' - ஏதா

வது ஒன்று, என ஸூத்ர
ங்கள் சொல்லும்.

அவற்றில் யார்/
எதைச் செய்வது என்ப
தற்கு வரை முறை உண்டு
- அதற்கான ஜ்ஞாநமோ,
ஸக்தியுயோ, தகுதியோ,
பலனைப்பெற தாமதத்
தில் பொறுமையோ உள்
ளவன், பக்தியோகம்
செய்ய வேணும்; இவை
ஏதும் இல்லாதவனாய்,
பலனில் ஆசை மட்டும்
உள்ளவன், ப்ரபத்தி
செய்யத் தகுதியுள்ளவன்.
[இதை நியத விகல்பம்
என்பர்].

ஆகிலும் உபாயம்
எது வாயினும், பெறும்
பயனான மோசஷத்தில
வித்யாஸம் இல்லை.

4)கர்சித் க்ருதீ ஸ்வயத்நேந நிறுத்ய ரிபு
மண்ட₃லம் |

பு₄ங்க்தே போ₄கா₃ந் மஹாராஜ: தமேவாஸ்ரித்ய கச்சந ||

4) கர்சித் க்ருதீ =
ஒரு செயலைச் செய்யும் ;

மஹாராஜ: = அரசன் ;

ஸ்வயத்நேந = தன் முயற்
சியினால்;

நிறுத்ய ரிபு மண்ட₃லம்
= பகைவரின் கூட்டத்தை
அழித்து ;

பு₄ங்க்தே போ₄கா₃ந் =
அதன் போகத்தை அநுப
விக்கிறான் ; அதே நேரத்
தில் ஒரு முயற்சியும் செய்
யாமலேயே,

தமேவ ஆஸ்ரித்ய கச்சந
= அவனை அண்டியதா
லேயே - சிலர் [அப்பல
னை அநுபவிக்கின்றனர்
அல்லவா !]

விளக்கம் : கீழே
உபாயம், பக்தியோகமாக
வோ அல்லது ப்ரபத்தியாக
வோ இருந்தாலும், அடையு
யும் பலனான பரமபத்த
தில் வித்யாஸம் இல்லை
என்றார். இங்கு ஒரு
கேள்வி : 'பக்தியோகம்,
மிகவும் கடினமானது;
ப்ரபத்தியோ, நேர் மாறாக
மிகவும் எளியது. அப்படி
யிருக்க பலன் மட்டும்
எப்படி ஒன்றுபோலாகும் ?

ஆகும் என்பதற்கு
ஒரு உலக வழக்கை இந்த
ஸ்லோகத்தால், காட்டுகி
றார் : ஒருவனுக்கு கடின
மான போரைச் செய்யும்
திறன் உள்ளது; அவன்
போர் புரிந்து, அரச-இன்ப
ங்களை அநுபவிக்கிறான்;

ஆனால் அவனைச் சார்ந்த வர்களோ, ஒரு முயற்சியும் இல்லாமலேயே, அதே இன்பங்களை நுகர்வதில்

லையா; அதுபோன்றே இங்கும், பலன் ஒன்றாக விருக்கிறது, என்கிறார்.

5)தஸ்மிந் ந்யஸ்த ப₄ர: தேநதுல்ய போ₄கோ₃ மஹீபதே/
தத்வத் ப₄க்தே: ப்ரபத்தேஸ்ச யுஜ்யதே துல்ய போ₄க₃தா ||

5)தஸ்மிந் மஹீ பதே = அந்த எம்பெருமா னிடத்தில் ; ந்யஸ்த ப₄ர: = பக்தி யோகம் செய்யவேண்டிய பளுவை வைத்தவனாகில்; தத்வத் தேந துல்ய போ₄க₃: யுஜ்யதே; = உண்மையில் எம்பெருமானுக்கு நிகரான இன்பத்தை அடைகிறான். ப₄க்தே: ப்ரபத்தேஸ்ச = பக்தியோகம் செய்பவனுக்கும், ப்ரபத்தி செய்பவனுக்கும் ;

துல்ய போ₄க₃தா = அநுபவம் ஒன்றுதான்.

விளக்கம் : கீழே, அரசனைச் சார்ந்ததினால் அவர்கள் அதே இன்பத்தை புகிக்கிறார்கள், என்றீர். பக்தியோகம் செய்தால், எம்பெருமானுக்கு வேண்டியவராகலாம். நாம்தான் அதைச் செய்யவில்லையே; ஆகவே அதே போகம் எப்படிக்கிட்டும் ? என ஒரு கேள்வி.

அதற்கு பதில் இங்கு ஸாதிக்கிறார் : எம்பெருமானே உபதேஸித்த

படி ப்ரபத்தி செய்பவன்,
பக்தியோகம் செய்யும்
பளுவை எம்பெருமானிடம்
வைத்துவிடுகிறானே;
ஆகவே பகவான், அதன்
பலனை மட்டும் இவன்

அநுபவிக்கக் கொடுத்து
விடுகிறான். ஆகவே இரு
உபாயங்களாலும் கிடைக்
கும் பலன் ஒன்றாவதில்
தடையேதும் இல்லை.

6)உபாஸித குணாதே: யா ப்ராப்தாவபி அப₃ஹிஷ்
க்ரியா |

ஸா தத்க்ரது நய க்₃ராஹ்யா நாகாராந்தர வர்ஜநம் ||

6)உபாஸிதகுணாதே:
= உபாஸிக்கப்பட்ட
குணம் முதலியவைகள்;
ப்ராப்தாவபி = பகவா
னை அநுபவிக்கும்
போதும்;
யா அப₃ஹிஷ்க்ரியா =
எப்படி தள்ளப்படவில்லை
யோ;
ஸா தத்க்ரது நய க்₃ரா
ஹ்யா = அவை 'தத்க்ரது'
ந்யாயப்படி அறியத்
தக்கது; அதாவது,

நாகாராந்தர வர்ஜநம்=
உபாஸிக்கப்படாத ஆகா
ரங்கள் இல்லை என்பது
இல்லை.

விளக்கம் : வித்
யைகளைப் பொறுத்து,
உபாஸிக்க வேண்டிய எம்
பெருமானின் குணாதிகள்
மாறுபடும். மேலும், ப்ரா
ணன் உடலைப் பிரியும்
கடைசி நேரத்தில் எந்த
குணங்களோடு உள்ளவ
னாக எம்பெருமானை

உபாஸிக்கிறானோ,
அதையே மோக்ஷத்தில்
அடைவான் என வேதங்
களில் சொல்லப்பட்டிருக்
கிறது. இதையொட்டி,
'கடைசி நேரத்தில் உபா
ஸிக்கும்போது த்யாந்த
ஒருசில குணாதிகளோடு
இருக்கும்' பகவானைத்
தானே அடைவான். அப்
படியானால் 'பரிபூர்ண
ப்ரஹ்மாநுபவம்' கிடைக்
காதல்லவா ! என்பது
சிலரின் வாதம்.

இதற்கு பதில்:

'பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநு

பவம்' கிடைக்கும்; எப்படி
யெனில், வேதம் சொன்ன
தற்கு, உபாஸித்த குணா
திகளோடு எம்பெருமான்
அநுபவிக்கக் கட்டாயம்
கிடைப்பான் என்பதே
தவிர, மற்ற குணாதிகள்
இல்லை என்று சொல்வ
தில் கருத்து அல்ல; அதா
வது, அவைகளும் 'இல்
லை என்பது இல்லை'.
இப்படிச் சொல்வது 'தத்
க்ரது' ந்யாயத்தை ஒட்டிய
விளக்கம் ஆகும்.

7) த₄யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்₃வாபரே
அர்சயந் |

யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்ய கேஸவம்||

7) க்ருதே த₄யாயந்

= க்ருத யுகத்தில் த்யாநத்
தினாலும்;

த்ரேதாயாம் யஜந்

யஜ்ஞை: = த்ரேதாயுகத்
தில் யாகங்கள் செய்தும்;

த்₃வாபரே அர்சயந் =
த்வாபரயுகத்தில் பூஜிப்ப
தாலும்;

யதாப்நோதி = எவரை
அடைவார்களோ;

தத் கேஸவம் = அந்த
கேசவனை;

கலௌ ஸங்கீர்த்ய
ததாப்நோதி = கலியில்,
ஸ்தோத்ரம் செய்வதாலே
யே, ஒருவன் அடைவான்.

விளக்கம் : இத
னால், கலியுகத்தில்
ஸ்தோத்ரம் செய்வதே
உபாயமாகும் எனச்
சொன்னதாக ஆகிறது.
அப்படியானால் 'பக்தி

யோகமோ ப்ரபத்தியோ
தான் உபாயம் எனச்
சொன்ன ப்ரமாணங்கள்
விரோதிக்கிறதே ! என
ஒரு கேள்வி எழுகிறது.

ஸ்லோகத்தில்

சொன்னதற்கு, இப்படி
ஸ்தோத்ரம் செய்வது,
முடிவில் பக்தியிலோ
அல்லது ப்ரபத்தியிலே
மூட்டி, பலனை அளிக்
கும்; ஆக 'பரம்பரை
யாக'க் காரணம், என்றே
கொள்ள வேண்டும். அப்
போதுதான், உபாயத்தை
விதிக்கும் வசநங்களுக்
கும் - வேதம் சொன்ன
தற்கும் விரோதம் இன்றி,
ஒரே பொருள் கிடைக்கும்.

8)நஹி ஸாஸ்த்ர விரோதே₄ந கஸ்சிந் ந்யாய:
ப்ரவர்த்ததே |
தஸ்மாந் ந முக்தி பே₄தோ₃ஸ்தி இத்யாஹு: ஆக₃ம
வேதி₃ந: ||

8) ஸாஸ்த்ர விரோ

தே₄ந = சாஸ்த்ரங்களுக்

குப் புறம்பாக;

கஸ்சிந் ந்யாய: = ந்யாய

ங்கள் ஏதும்;

நஹி ப்ரவர்த்ததே =

சொல்ல இயலாது;

தஸ்மாந் = ஆகவே ;

முக்தி பே₄த₃: = மோக்ஷ

த்தில் வித்யாஸம் ஏதும்;

ந அஸ்தி இதி =

இல்லை என்பதாக;

ஆக₃ம வேதி₃ந: ஆஹூ:

= ஆகமங்களை நன்கு

இவ்விதம் ஸ்வாமி

தேஸிகன், நிகமன ஸ்லோ

அறிந்தவர்கள் சொல்கிறா
ர்கள்.

விளக்கம் : 'முன்

ஸ்லோகத்துக்கு விளக்கம்

சொன்னது ஸரியல்ல;

இங்கு, ஸ்தோத்ரம் செய்வ

தினால் கிடைக்கும்

மோக்ஷமே வேறு, எனச்

சொல்லலாமே', என்றால்,

இப்படி ஸாஸ்த்ரத்தில்

எங்கும் சொல்லவில்லை

என்பது ஆகமங்களில்

தேர்ந்தவர்களின் கணிப்பு.

ஆக, ஸ்தோத்ரங்கள் 'பரம்

பரையாக'க் காரணம்

எனச் சொல்வதுதான்,

ஸரியான விளக்கம்.

கங்களுடன் க்ரந்தத்தை

பூர்த்தி செய்கிறார்.

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

இதி கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ரஸ்ய, ஸ்ரீமத் வேங்கட நாத₂ஸ்ய
வேதா₃ந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ: ஸம்பூர்ண:

ஸ்ரீமதே நிக₃மாந்த மஹாதே₃ஸிகாய நம:

ஸ்ரீரஸ்து

க்ரந்தத்தில் குறிக்கப்பட்ட வேத வாக்யங்கள்

- உதா ₃ ராம்	பக்கம் -	47
- யமைவேஷ வ்ருணுதே தேந லப் ₄ ய:		2

க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்த ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள்/

அதிகரணங்கள்

- ஆனந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய [3.3.11]	பக்கம் -	67
- பாஞ்சராத்ராதி ₄ கரணம் [2.2]		27
- ப ² லமத உபபத்தே: [3.2.37]		6
- விகல்பாதிகரணம் [3.3.25]		72
- வித் ³ யாபே ⁴ த ³ அதி ⁴ கரணம் [3.3.24]		72
- விவக்ஷித கு ₃ ண உபபத்தேஸ் ₃ [1.2.2]		72
- ஸ்ருதேஸ்து ஸப் ₃ த ₃ மூலத்வாத் [ப்ர.ஸூ-2.1.27]		50
- ஸாசக்ஷாத ₃ பி அவிரோத ₄ ம் ஜைமிநி: [1.2.29]		13

க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்த பாசுர ப்ரமாணங்கள்

- அகலகில்லேன் [திருவாய் 6.10.10] பக்கம் - 42
- காலாமும் [பெரிய. திருவந்தாதி 34]
பக்கம் - 16
- வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் [திருவாய் 4.5.11] 46

க்ரந்தத்தில் உதாஹரித்த ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்கள்

- அத்ர அயம் அகார: பக்கம் - 66
- அத: ஸ்வரூப நிரூபகத்வாத் 67
- அர்த்த₂ஸ்வபா₄வ அநுஷ்டா₂ந 53
- ஆத்ம வித்₃யா தே₃வி த்வம் [வி.பு.1.9.120] 44
- ஆதி ஸப்தேந 67
- உபாயே க்₃ருஹ ரக்ஷித்ரோ: [அஹி.ஸ.37.29] 40
- ஐஸ்வர்யமபி கைவல்யம் 63
- ஐஸ்வர்யம் அக்ஷரக₃திம் [ஸ்ரீகு₃ண 58] 46
- த₄ர்ம காமார்த்த₂ மோக்ஷதா₃ [ல.ஸஹ .71] 44
- தஸ்மாத் ஸ்வரூபத: ஸ்வபா₄வதஸ் 63

- ப ⁴ க்த்யா லப் ⁴ ய: து அனந்யயா' [கீதை]	2
- பஞ்சராத்திரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய [ம.பா ₃ -ஸா. 359.58]	24
- பர நிர்வாணதா ₃ யிநீ [ல.ஸஹ .23]	44
- பராபேசஷா ந வித் ₃ யதே [ஸந.ஸம்]	33
- ப ₄ க்திம் அபி ப்ரயச்ச ₂ மே [ஆள. ஸ்தோ 54]	18
- பாஞ்சராத்திரே ச பௌத்தே ச {ஸ்காந்தம்]	29
- மந்த்ராபி ₄ ப்ரேதம் ப ₄ க ₃ வத:	66
- மநீஷீ வைதி ₃ க ஆசாரம் [ல.தந்.17.94]	10
- மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ [கீதை 18.66]	47
- யதா ஸர்வ க ₃ தோ விஷ்ணு: [வி.பு.1.8.17]	60
- யா ப்ரீதி: அவிவேகாநாம் [வி.பு 1.19.19]	19
- லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸ: [ல, தந்த்ரம் 28.14]	44
- லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர் ₃ ஷ்டா	53
- வந்தே ₃ ஸர்வக ₃ தாம் விஷ்ணு வல்லபா ₄ ம்	61
- வாச: பரம் ப்ரார்த்த ₂ யிதா [ஸௌந.ஸம்]	44
- விப் ₄ வீ ச	61
- விவித ₄ பூ ₄ த வ்ராத ரசைஷக தீ ₃ சேஷ'.. [ஸ்ரீ பாஷ்யம்]	45

ரஹஸ்ய நிஷ்கர்ஷ:

- விஸ்வாஸ பூர்வகம்' [பா ₄ ஷ்யகாரர் முக். வா]	-	35
- ஸ்ரீமந் நாராயணஸ்யாங்க் ₄ ரி	பக்கம் -	55
- ஸ்ரீரபி நாராயணவத ஏவ		62
- ஸ்ரீரிதி விஸ்வ வ்யாபிநீ லக்ஷ்மீ:		62
- ஸ்ரியம் க ₄ டக பா ₄ வேந ப்ரபத் ₃ ய		55
- ஸ்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்த ₃ லோசந [சதுஸ் 3]		46
- ஸ ஏகோ விபு ₄ :		59
- ஸகல ப ₂ லப்ரதோ ₃ ஹி விஷ்ணு: [விஷ்ணு த ₄ ர்மம்]		67
- ஸர்வ காமப்ரதா ₃ ம் ரம்யாம் [ஸ்வாயம்புவம்]		44
- ஸர்வைஸ்வர்ய கு ₃ ணோபேதா [ல.ஸஹ 9]		44
- ஸர்வேச்சா ₂ பரிபூரிகா [ல.ஸஹ .71]		44
- ஸேயம் பூநீ: ப ₄ க ₃ வான் இவ		63

க்ரந்தத்தில் கையாண்ட ந்யாயங்கள்

- துல்ய ந்யாயம்	பக்கம் -	35
- ஹானோபாதா ₃ ந ந்யாயம்		36

உதாஹரிக்கப்பட்ட ஆசார்யர்கள்

அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் பக்கம் -	62
ஆளவந்தார்	46
கடாம்புப் பெருமாள்	63
கூரத்தாழ்வான்	61
நஞ்ஜீயர்	61
நம்மாழ்வார்	16, 42
பட்டர்	46
முகுந்தப் பெருமாள்	62
வரதகுரு	58
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்	63
ஸோமயாஜி ஆண்டான்	63

உதாஹரிக்கப்பட்ட க்ரந்தங்கள்

ப்ரஹ். புராணம் - ஹஸ்திகிரி மாஹா. பக்கம் -	13
ப்ரபந்ந பாரிஜாதம்	58
மஹாபாரதம் - யஜ்ஞஹர அத்யாயம்	11
ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரம்	24
வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்	63